

LOSSE NUMMERS 15 CENTS

VRIJDAG 9 JANUARI 1931 N^o 43

OPLAGE 50.000 EXEMPLAREN

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
(2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141



TEERE BLOEI

(Leonar)

De Raad van State is gehuisvest in een gedeelte van den vleugel, die eerst tegen 't einde der achttiende eeuw voor den toenmaligen Stadhouder Prins Willem V gebouwd werd en aan het reeds bestaande oude Stadhouderskwartier toegevoegd. Verscheidene der vertrekken zijn echter in den laatsten tijd wel tot onherkenbaar wordens toe, maar overigens met uitmuntenden smaak gemoderniseerd. Op deze foto ziet men de algemeene vergaderzaal van den Raad van State. In het midden de zetel van H. M. de Koningin, die voorzitter van dit College is.

Een kijkje in de werk-kamer van den Vice-President van den Raad van State in het voormalige nieuw-Stadhouderskwartier. Zoals men weet, wordt het vice-presidentschap momenteel bekleed door Z.Exc. graaf van Lynden van Sandenburg.



van zijn veelgeprezen vaderstad. Voor ieder Nederlander, die zin en hart heeft voor zijn volkshistorie is het Binnenhof in de ware betekenis klassieke, gewijde grond. Rondom dit plein staan ze geschaard, de gebouwen, waarin zich de schoonste en roemrijkste herinneringen van ons verleden hechten, de monumenten, die nog altijd bijna levende en sprekende getui-

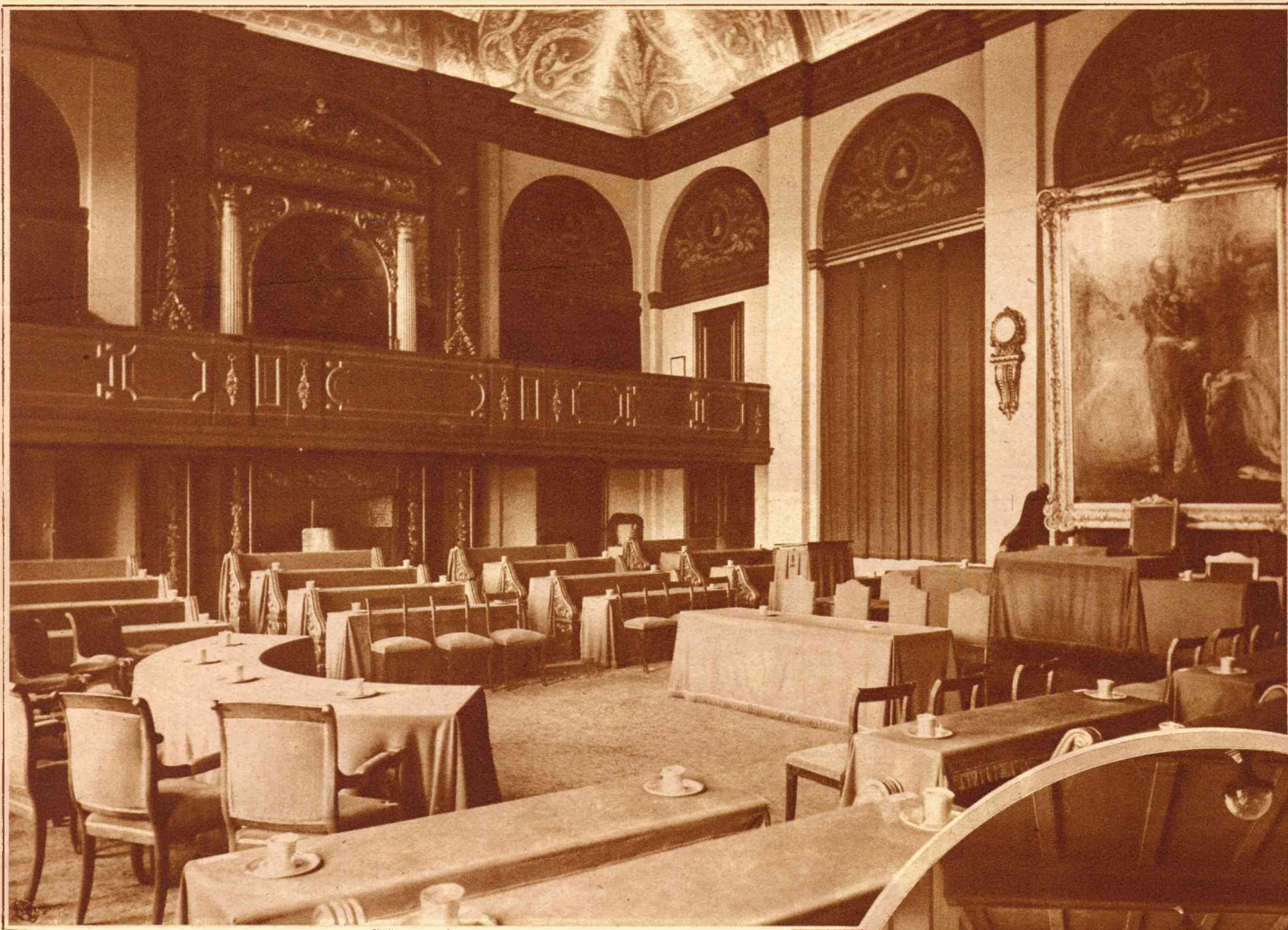
's LANDS RAADZALEN

Niet alleen om de wijdingsvolle stemming, die er tusschen zijn stille, grijze muren hangt, maar zeker ook om zijn getuigenis van eeuwen glorieus historie en om zijn merkwaardige herinnering aan de ontwikkeling van ons staatsbestel, is het Binnenhof een der merkwaardigste monumenten, die het verleden ons gelaten heeft. En (zooals de rijksbouwmeester C. H. Peters in een tijd van verval der historische gebouwen reeds in zijn rapport aan den toenmaligen minister van Waterstaat opmerkte) dat niet enkel voor den bewoner van 's Gravenhage, die in den alouden grafelijken burcht en zijne naaste omgeving de kern en de bakermat ziet



Een even schilderachtig als indrukwekkend gezicht in een der gangen van het gebouw van den Raad van State.

Het geheel gemoderniseerde trap-portaal in het gebouw van den Raad van State. Er is tusschen de oudere en de modernere gedeelten een zeldzame harmonie bewaard gebleven.



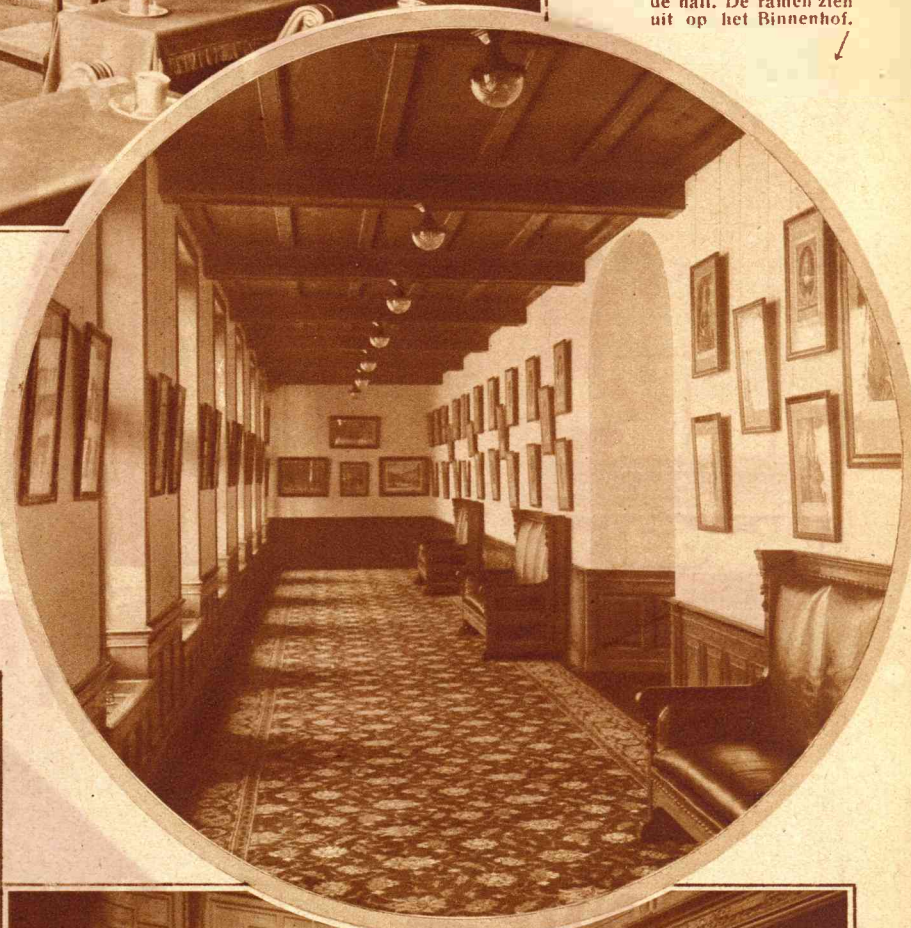
In het najaar van 1247 werd de Hollandsche graaf Willem II tot Roomsche koning verkozen. En daarom mag eigenlijk dit jaar beschouwd worden als het stichtingsjaar van het Hof in die Haghe, en daarmede van onze stad zelf. Want zou niet de Hollandsche graaf aangewezen zijn als toekomstig keizer van het Heilige Roomsche Rijk, wellicht zou er nooit het majestueuze Hof tot stand gekomen zijn, waar sinds dien tijd de regeeringszaken geregeld werden berecht, waar de elkander opvolgende graven en stadhouders steeds herhaaldelijk en langdurig verblijf hielden, en waar ten slotte het algemeen bestuur kwam te zetelen van het roemrijke Ge-

De wandelgang in onzen Senaat, aansluitend op de hall. De ramen zien uit op het Binnenhof.

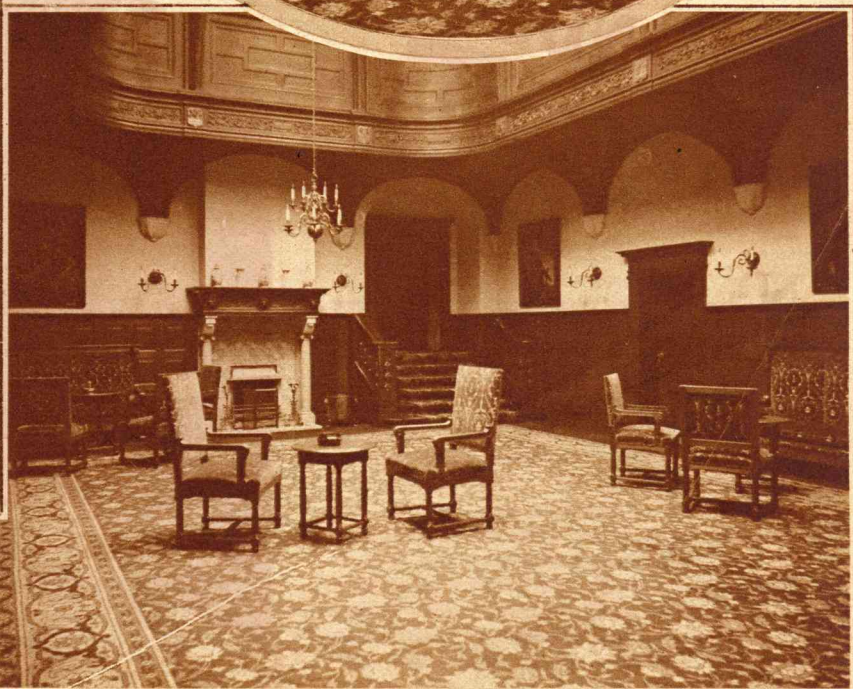
gen zijn van gang en ontwikkeling onzer nationale geschiedenis, welhaast van de oudste tijden tot op den dag van heden.

Hier hielden eeuwen lang onze Vorsten hun hof, hier arbeidden onze uitnemendste staatslieden, hier ontplooiden zich al de macht en heerlijkheid dier fiere Republiek, die bijna twee eeuwen lang een eerste plaats innam onder de Mogendheden van Europa, die de draden in handen hield van het ingewikkelde weefsel der Europeesche diplomatie, en naar wier vriendschap de machtigste koningen dongen.

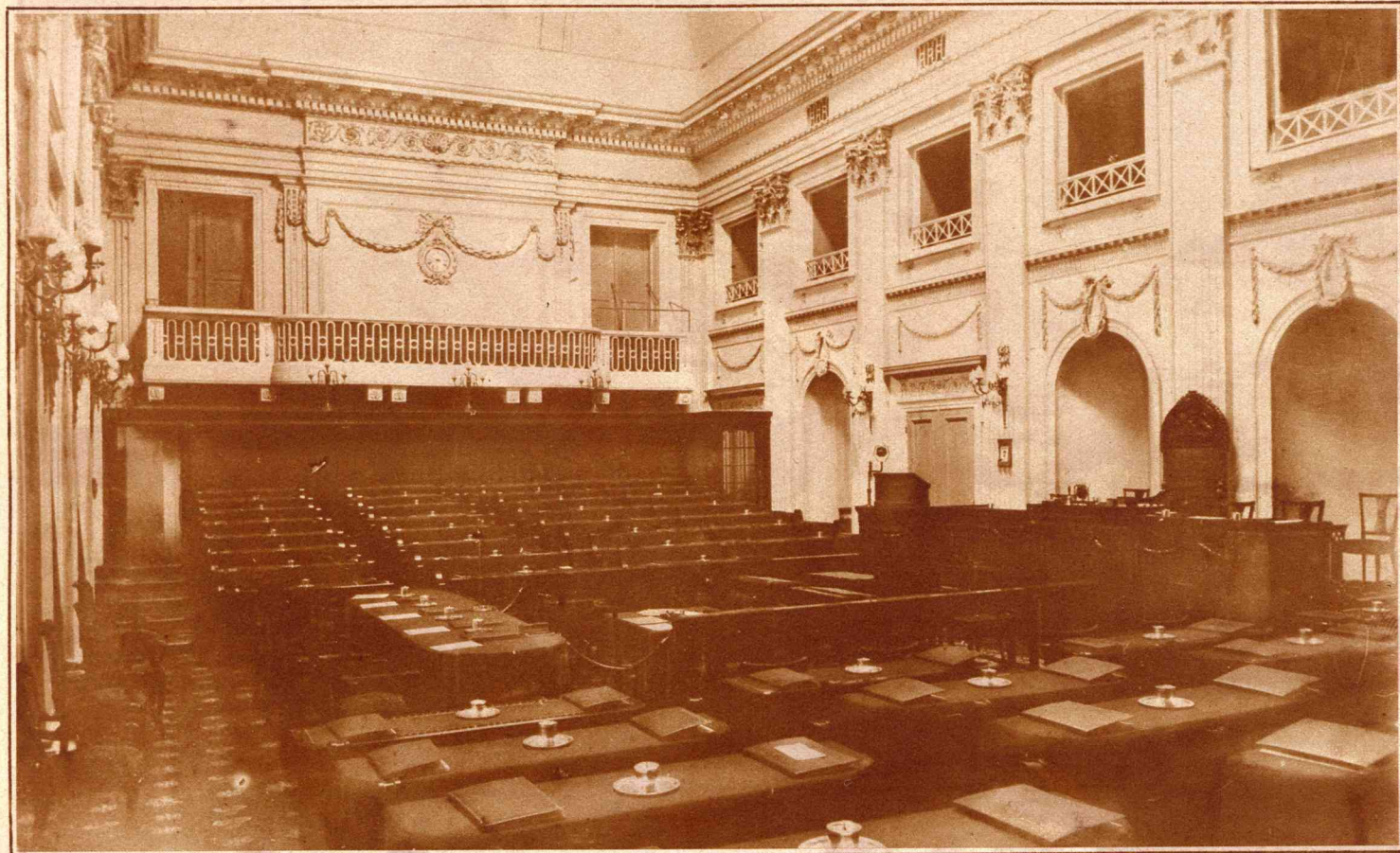
De Staten van Holland en West-Friesland, sedert 30 November 1656 tot Edel Groot Mogende Heeren gepromoveerd (de Heeren van Holland mochten wel wat voor hebben boven die van de andere provinciën, die maar Edel Mogenden waren) lieten zich door Pieter Post in 1652 een nieuw gebouw voor hunne vergaderingen aan den Hofvijver bouwen. Hunne rijke en majestueuze vergaderzaal doet thans dienst voor onze Eerste Kamer. Het prachtige plafond was en is nog met recht beroemd. Helaas is veel van den kostbaren inventaris in den Franschen tijd weggevoerd en hebben de tribunes, die (aan beide zijden) de schouwen halveeren, het aspect vermindert. Rechts het voorzittersgestoelte, links de ministerstafel.



Als ministersverblijf voor de Eerste Kamer doet een der prachtigst bewaarde stadhouderlijke vertrekken dienst. Onze foto illustreert op welsprekende wijze de kostbaarheid van betimmering en meubilering.



De indrukwekkende gerestaureerde hall vóór de vergaderzaal in het Eerste Kamer-gebouw.



't Gebouw der Tweede Kamer is, evenals de appartementen van den Raad van State, 'n deel van den nieuwen vleugel van 't Stadhoudersplein verblijft. Als vergaderzaal dient de groote dansaal, die als een meesterstuk van bouwkunst gold. De nieuwe vleugel had dan ook het voor dien tijd zeer aanzienlijke bedrag van ruim f 550.000 gekost. Rechts op de foto ziet men den zetel van den voorzitter en 't spreekgestoelte, links de ministerstafel. Op den achtergrond een der beide tribunes en rechts de verschillende loges.

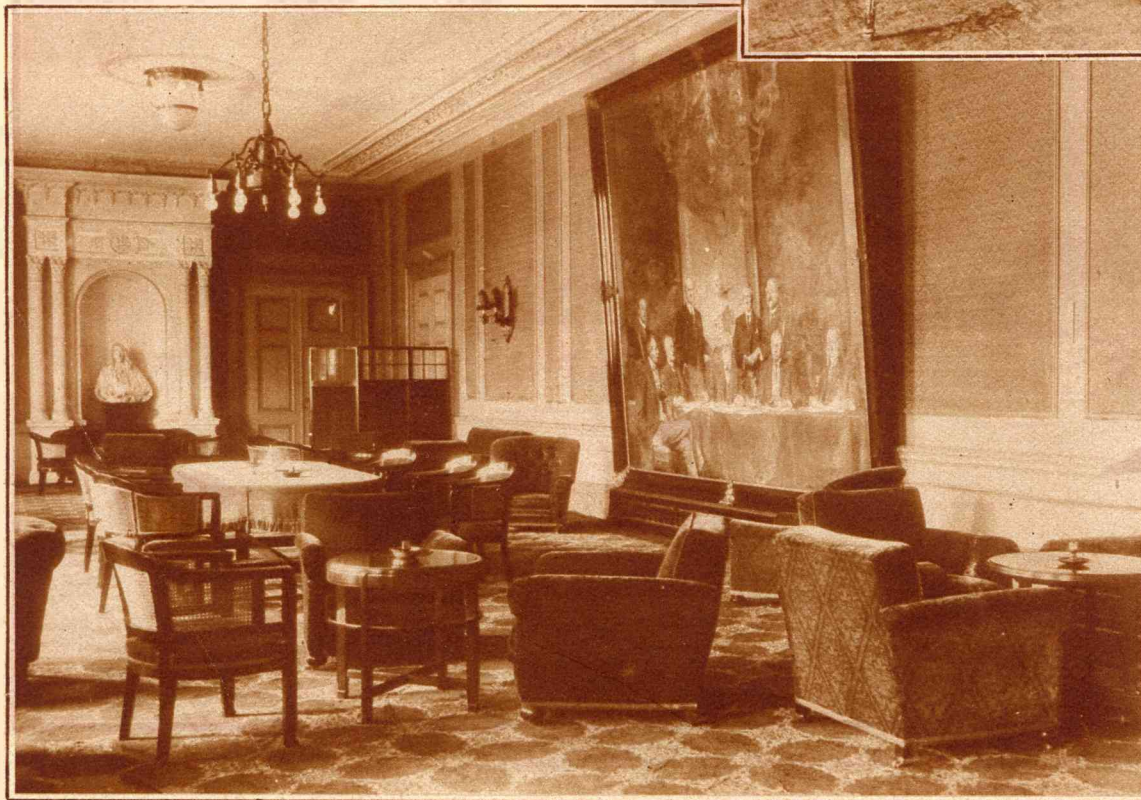
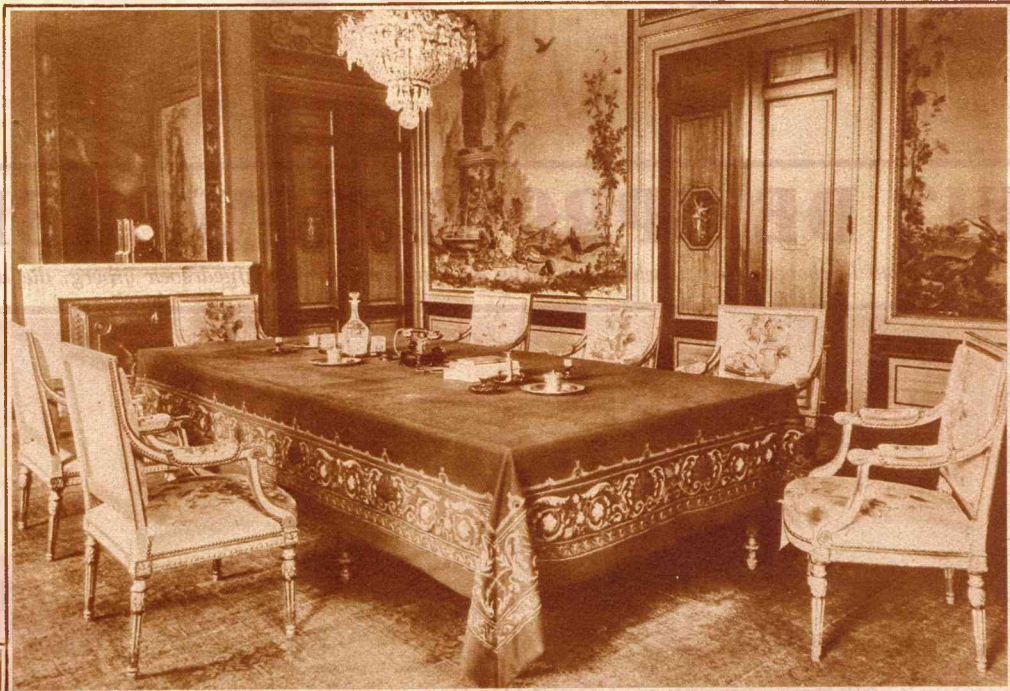
Tot ministersverblijf is in het gebouw der Tweede Kamer ingericht het vroegere Kabinet van Prins Willem V. Ook dit vertrek is 'n merkwaardig en kostbaar staal van de interieurkunst onzer voorouders.

meenebest der Zeven Provinciën. En nog in onze dagen klopt hier het hart van land en volk.

Hoezeer ook in den loop van vele eeuwen de gebouwen van het Binnenhof mogen zijn aangevuld en uitgebreid, gewijzigd en gesloopt, samengevoegd, gescheiden en gerestaureerd — zij zijn de zetel gebleven der voornaamste instellingen en diensten van ons Staatsbestuur. Ja, de aloude gebouwen en hunne merkwaardigste zalen herbergen vaak nog de moderne parlementaire instituten, die zich door de eeuwen heen ontwikkeld hebben uit de colleges en deputaties, die in diezelfde vertrekken, reeds tientallen van geslachten her, dachten, beraadslaagden en handelden over de welvaart onzer gewesten.

Ja, natuurlijk — als rechtgeaard Hagenaar hebt u deze monumenten onzer stads- en landshistorie nog nooit anders bezichtigd dan aan den buitenkant, wanneer u door het Binnenhof over te steken uw weg wat bekorten kondt. Hoogstens heeft misschien een of ander fanatiekeling van een provinciaal logé u geprest, naar de bezichtigings-uren te informeren en hem op z'n pelgrimage te vergezellen.

Maar daarom juist leek het ons goed, den tocht eens met onzen fotograaf in uw plaats te ondernemen, om u enkele der merkwaardigste interieurs in ons blad te toonen. — Voor



het oogenblik moeten wij ons beperken tot de gebouwen, waarin onze Hooge Colleges: de Raad van State en de beide Kamers der Staten Generaal hun zetel hebben, links en rechts van de Buitenhofpoort.

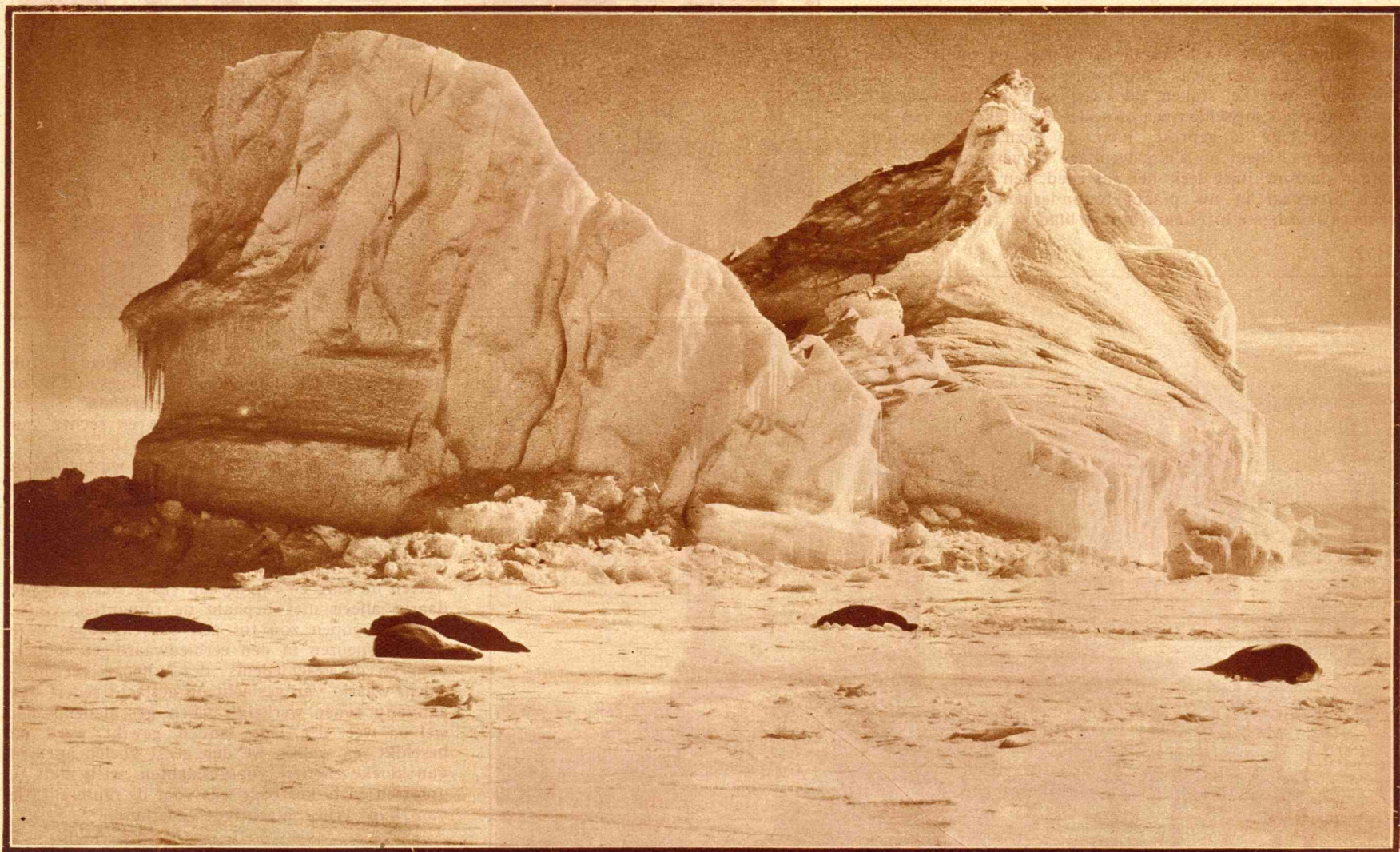
Het is juist van deze paleizen, dat wij hierboven zeggen konden, dat er nog heden ten dage het hart klopt van ons Staats-organisme. Want zijn de overige gebouwen in hoofdzaak in gebruik bij de departementen, wier taak meer eene uitvoerende is: in de zalen, die wij hier toonen, worden 's lands wetten na lang en rijp beraad vastgesteld. En wie daarin alleen niet bepaald de romantiek vindt, die hem nopen zou tot een bezoek, moge deze althans speuren in den eerbiedwaardigen ouderdom en de geschiedenis dezer hooge vergaderzalen, waarin van geslacht op geslacht sedert den aanvang eener werkelijk eigen geschiedenis het wel en wee der lage landen gewikt werd en beschikt, en waarin we den geest voelen ademen van kloeke en fiere voorgelachten, wien niets te grootsch en te kostbaar was voor de representatie van hun vrije, machtige vaderland.

De rookzaal in het gebouw der Tweede Kamer ziet uit over het Binnenhof en is modern gemeubileerd. Op het grootestuk aan den wand herkent men de ministers uit de oorlogsjaren, het Kabinet-Cort van der Linden.



UIT DE SPROOKJESWERELD DER ZUIDPOOL

Foto hierboven: Een tusschen het pakijs naar warmer streken afgedreven ijsberg, die langzamerhand afbrokkelt om tenslotte geheel te versmelten.



Een groepje zeerobben slapend in de luwte van een paar machtige ijsbergen.



De jubileumszitting van het N. V. V.-bestuur, ter gelegenheid van het 25-jarig bestaan in het gebouw van den Diamantbewerkerbond te Amsterdam gehouden; v.l.n.r. zittend de heeren de la Bella, van der Walle, Kupers, Henri Polak, van der Lende, Noordhoff, en staande Brautigam, Hiemstra, van der Wal, van Meurs, Danz, Moltmaker, van der Wall.

Haagsche Kroniek

Wat wel gewoon doorging. — De drijvende asphaltstraten en de auto-ongelukken. — Wat staat ons, mannen, te wachten? — De H.T.M.-plannen. — De volksstammen der Marlotterianen in de verdrukking der economie. — 'n Oud voorbeeld. — Jubilea. — Sneeuw, sneeuw moeten we hebben voor Indië! — 'n Belofte.

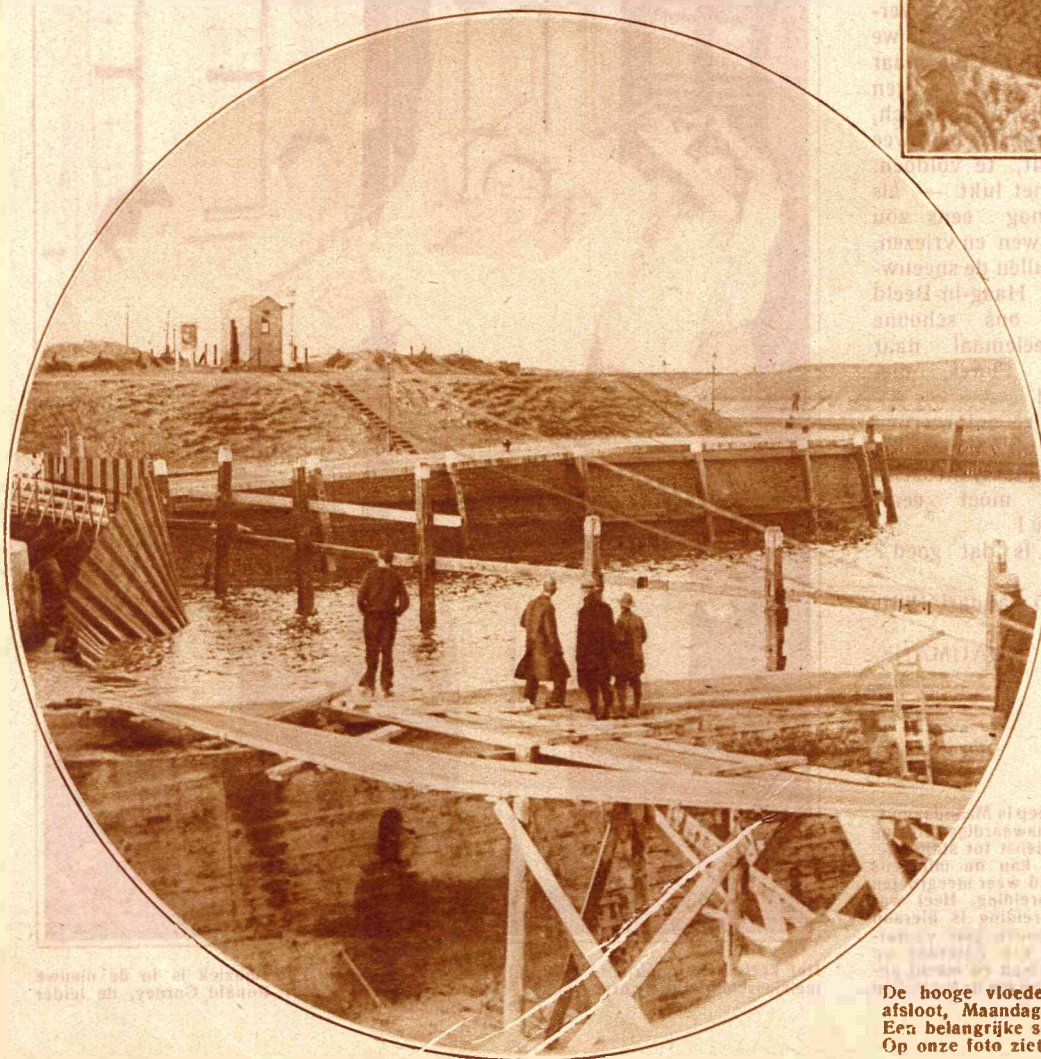
De eerste week des jaars dreigt te verlopen lijk de laatste van het oude jaar: *weinig nieuws!* D.w.z. voor wat betreft onze stad.

De afgelopen periode, die meer Zon- en feestdagen dan werkdagen telde, vlood heen in de rustige rust van eten en drinken en slechts één verschijnsel van dezen tijd vond gewonen voortgang: *de auto-ongelukken*. Waarvoor deze clementie voor ditmaal in acht te nemen is: de glibberigheid onzer drijvende asphaltstraten.

Ondanks de vele voorspellingen blijft de winter uit. We motten van



Louissette, de ster van Kleinbloesem's Revue Goed Nieuws, in een der vermakelijkste scènes: de bereiding van het Radio-diner.



het ééne jaargetijde het andere in. Nevels van motregen door-drenken de wereld en als rivieren zoo spiegellend, slingeren zich de inktzwarte, gladde asphaltwegen door de stad, en met geschuif der breede luchtbanden wordt de eenzame wandelaar tot zijn nekharren besproeid en bespetterd.

Onder de voeten water; om ons heen water; boven ons water. En gezien het praktische en geregelde aanpassings-vermogen der natuur, is het wonderlijk, dat we allen nog geen kieuwen hebben. En schubbetjes. De vrouw heeft er reeds *de laarzen* door gekregen. Wat staat ons, mannen, te wachten! — Maar met dat al, alle gekheid op 'n stokje, automobilisten, waakt toch voor eigen en anderer veiligheid, vooral vandaag! De gevaren door duisternis, nevel en gladheid, zijn grooter, verraderlijker dan ooit! En het is wel gepast, in deze dagen van storm, regen en wind het sein „weest op uw hoede” even uit te hangen! —

Wat mij het meeste trof in deze laatste dagen onder het nieuws, dat zijn de *economische plannen* onzer H.T.M. Speciaal voor wat betreft onze medeburgers de Marlotterianen, die getroffen worden met 'n dubbele tram-„belasting”.

Belasting, ja! Want voor den grootstedeling is de tram 'n noodzakelijke factor in z'n bestaan, waarvoor ie de belasting met dubbeltjes opbrengt. En dat deze voor den Marlotter met 100% wordt verhoogd, da's om de weerlicht geen peulschil.

De hoge vloed hebben den dam, die de tweede Scheveningsche Binnenhaven nog afsloot, Maandagmiddag vernield en zoodoende de haven ontiJDig vol doen loopen. Een belangrijke schadepost en een aanmerkelijke vertraging zijn er het gevolg van. Op onze foto ziet men duidelijk, hoe de damwand in het bezwijken verwrongen werd.

Want lijn 3 is z'n aangewezen verbindingsmiddel — niet 13 — met de stads gedeelten, die hij bereiken moet en dus zal ie van 13 steeds over te stappen hebben op 3, wat hem op dubbele betaling komt te staan. 't Is dus economie van zeer éézijdigen aard en daarom: *heelemaal geen economie!* Bovendien heb ik reeds eerder betoogd, met als voorbeeld de gemeente Amsterdam, hoe daar de tram maatschappij slechter renderen ging, naarmate het trampen kostbaarder werd! En hoe, toen daar de toestand te dreigen begon, als laatste redmiddel de tarieven omlaag maar... tevens het rendement omhoogging! Toevallig viel deze week m'n aandacht op 'n ingezonden stuk, van deskundige zijde, waar met *cijfers* deze zelfde stof ter zake kundig en klaar werd behandeld, met de conclusie, hierboven reeds getrokken. En waar men zich altijd nog het zachtst spiegelt aan 'n ander, daar breng ik dit recente voorbeeld nog eens even bescheiden ter sprake.

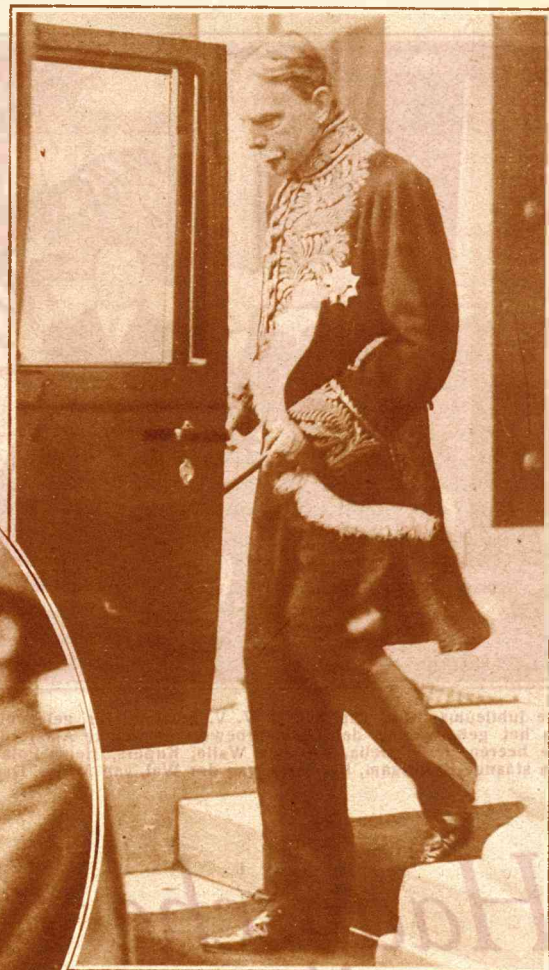
Uiteraard, bij wisseling des jaars en bij het groote ambtenarendom onzer stad, stond deze tijd wel in het teeken van jubilea en mutaties. Op de departementen, bij het leger, op de gemeentelijke bureaux, overal vielen de „slachtoffers” als feestvarkens. Ik durf niet beginnen met ze op te gaan noemen in dit korte bestek, maar niettemin sluit ons blad zich volgaarne aan bij alle hulde en felicitaties, den trouwen werkers gebracht.

En tot slot het volgende aan de verre lezers en lezeresjes van 's Gravenhage in Beeld in de Oost. Da's een moeilijk geval. We moeten sneeuw leveren. Uit de rimboe's van het tropen-

land bereiken ons nog geregeld in dezen tijd deze verzoeken. *Sneeuwkieken!*

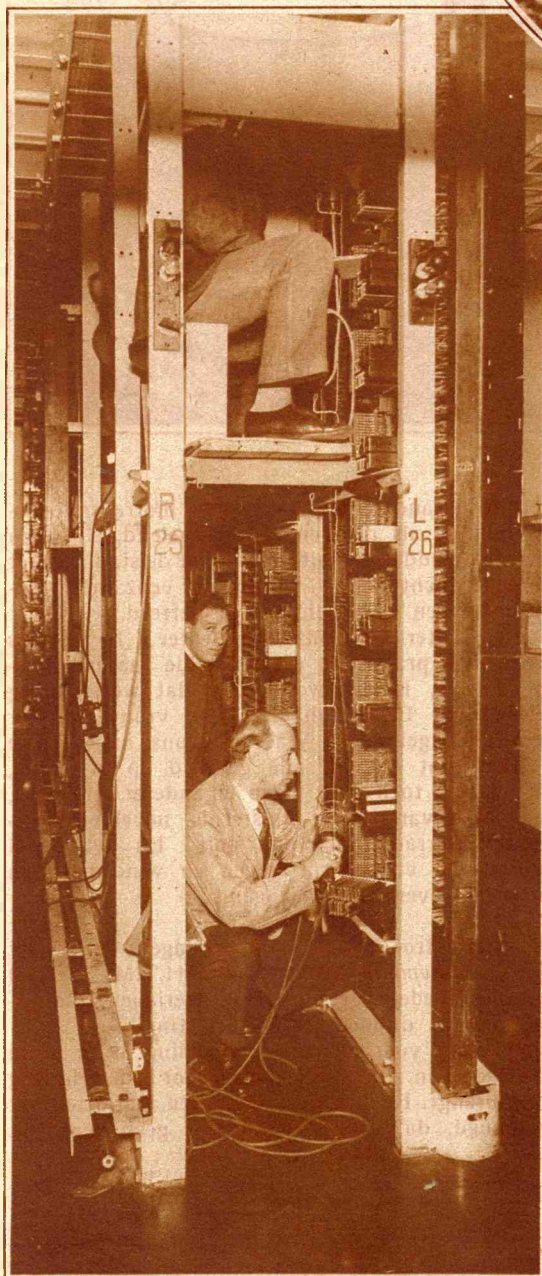
Ik kan het me voorstellen. Want wij zelfs zitten te hunkeren naar 'n prachtig wintergezicht in stad en land, hoe zal dan de Indische mensch, trouw lezer van ons fraai geïllustreerde blad, snakken naar 'n wintersch prentje. Maar daar heb je nu eenmaal meer voor noodig dan 'n fototoestel en statief, n.l.: sneeuw en vorst en waar het nu al maanden regent....

Enfin, 'k heb dit antwoord even opgenomen



Nieuwjaarsreceptie ten hove voor het corps, diplomatique: de Engelsche gezant Sir Odo Russell, verlaat het Koninklijk Paleis aan het Noordeinde.

Nieuwjaarsbezoek: H.K.H. Prinses Juliana keert terug van haar Nieuwjaarsbezoek bij H.M. de Koningin-Moeder.



in de Kroniek, opdat men daar, onder de gloeiende tropenzon, er van overtuigd moge wezen, dat we op ons qui-vive zijn, maar nog niet in staat waren aan dezen innigen wensch, waar wat tragisch heimwee achter schuilt, te voldoen.

Maar als het lukt — als het tòch nog eens zou mogen sneeuwen en vriezen, welnu, we zullen de sneeuwballen per Haag-in-Beeld mikken uit ons schoone Rijswijk, heelemaal naar Endeh op Flores, mevrouw B.!

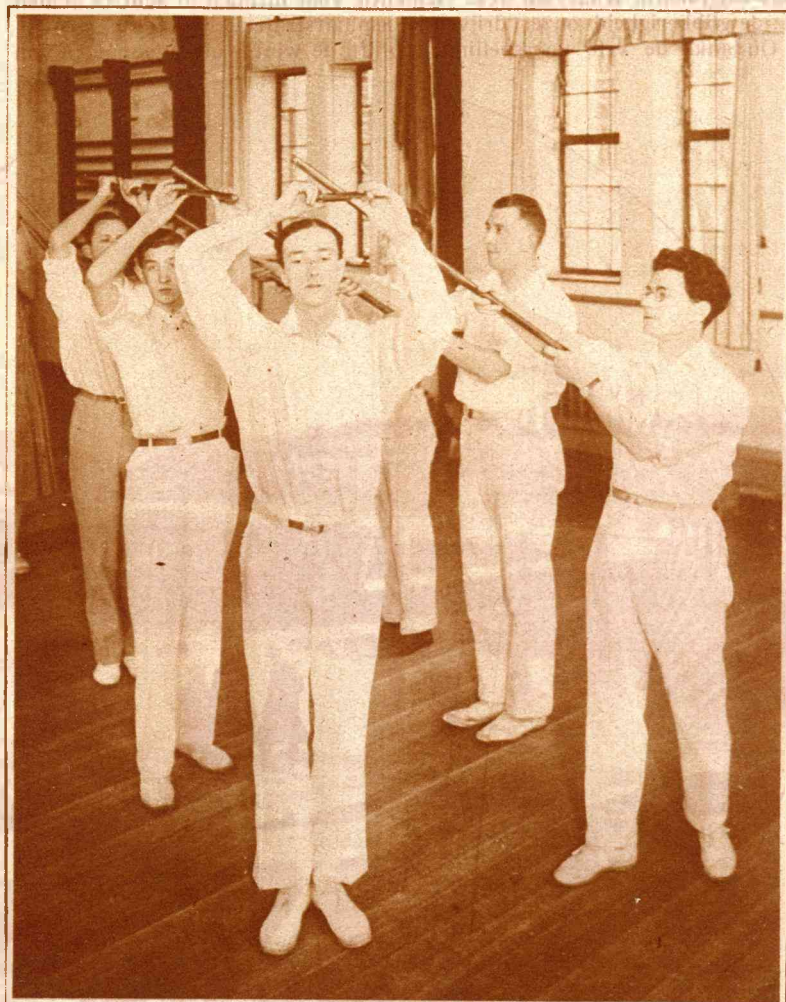
We zullen ze ook werpen van Leiden uit, Meneer de Assistent-Resident, heusch! Maar het moet eerst sneeuwen, hè!

Tot dan? Is dat goed?

Den Haag, 5 Januari 1931.

A. A. L. GRAUMANS.

De zesnummer-oproep is Maandagmorgen zonder noemenswaardige storing bij onzen telefoondienst tot stand gekomen, en het net kan nu minstens een menschenleefdijf weer meegroeiën met onze stadsuitbreiding. Heel wat zorgvuldige voorbereiding is hieraan echter in het afgelopen jaar voorafgegaan, en vooral van Zaterdag op Maandag is er met man en macht gewerkt moeten worden om de toestellen gereed te krijgen.



Het kortelings opgerichte Instituut voor Volksdans en Volksmuziek is in de nieuwe meisjesschool zijne cursussen begonnen. Links vooraan dr. Ronald Gurney, de leider der volksdansen.

DE ROOFVOGELS

Roman door Grace Miller White

Te drommel-nog-toe, aan jou zou 'n manskereel z'n oogen uitkijken, meissie," bulkte hij. „Hoe kwamen jullie toch in 's hemels naam met dat vlot op zee verzeild? Het was een echte bof, dat wij jullie in de gaten kregen." Daarna, zonder af te wachten of Rita zou spreken, ging hij voort: „Heilige Moses, je beeft als een rietje! Je zult eens goed moeten opdrogen, of anders wacht je de doodkist, kleine puk! Heb ik geen gelijk, Mike?"

„Wis en waarachtig, Rufe," gaf Mike toe, terwijl hij zijn vingers door zijn dicht lichtblond haar liet glijden. Hij wierp Rita een doordringenden blik toe en z'n oogen flikkerden. „Maar zoo'n aardige juffrouw zullen we niet in den steek laten; kijk dus maar niet of je je laatsten vriend op aarde verloren hebt. We zullen het je gezellig maken op „De Vliegende Havik"... Sjonges, kaptein, zie eens wat 'n fijne waternimf we uit zee hebben opgehaald!"

Deze laatste uitroep was gericht tot een man, die juist de hut was binnengetreden. Hij schoot een tellen blik op Rita af uit zijn sombere, donkere oogen. Toen keek hij Edmond aan.

„Een mooie vangst voor een stormachtigen nacht, Mike," stemde hij toe. „Goeie genade, de jongeman is toch zeker niet dood?"

„Nou, kaptein, dat niet," antwoordde Mike, met sympathie in zijn stem, „maar hij heeft 'n leelijken opstopper tegen z'n been gekregen en hij is door en door koud. Hij deed het best een slok whisky te nemen, Jack, en dat natte sportpakje moet hij zoo spoedig mogelijk uittrekken."

Weer concentreerde Kresserie zijn woesten blik op Rita.

„Zeg ereis, meissie, waar komen jullie twee duiveltjes eigenlijk vandaan?" vroeg hij.

Van de vier zeelieden joeg deze wilde donker-oogige man Rita het meest schrik aan. Zij vond zijn optreden wreed en zijn woorden onvriendelijk.

Ze had het gevoel, alsof ze 'n zware prop moest inslikken, die echter telkens terugkwam en haar niet met rust liet.

„Kom, kom, m'n vischje," bromde hij, „ik zal je werkelijk niet met huid en haar opeten. Hoe is zijn naam? En hoe is de jouwe?"

Hij strekte een zwaren arm naar haar uit en zij kromp van angst ineen.

„Je doet haar doodelijk schrikken, kapitein," riep Mike uit, en Rufe Macpel schaterde, alsof men hem op z'n elleboogsbeentje had gekitteld.

Zich van Edmond's legerstede verwijderend, deed Mike een paar stappen in de richting van het sidderende meisje.

„Zeg tegen kaptein Kresserie je naam, kleine roodborst," vleide hij. „Op „De Vliegende Havik" kennen we graag de namen van al de mensen, die op bezoek komen. We zijn allemaal je vrienden, meisje," en hij gaf haar een jolig knipoogje, dat Rita's hart goeddeed en het lichter maakte. Een glimlach kon zij nog niet over haar lippen krijgen, maar de tragische uitdrukking in haar oogen werd 'n beetje verzacht.

„Wij — hij en ik — wij waren op het vlot, toen het losbrak," bekende zij schuchter. „Hij is Edmond Rixby, meneer, en ik ben Rita Holiday."

Een vreeselijke verwensching ontsnapte aan kaptein Kresserie's mond. Rita kromp ineen, alsof hij haar een slag had toegebracht. Waarom werd hij zoo kwaad? Wat had zij gedaan om hem zulk 'n leelijk woord te ontlokken? Zij waagde het, hem van onder haar wimpers aan te zien. Hij stond naar Edmond te staren, en zijn donker, wreed gelaat rimpelde zich, alsof 'n groote smart hem in haar greep had.

„Goeie gerechtigheid, dat noem ik boffen, Rufe!" schreeuwde Mike. „De dag is aangebroken!"

Een klokkend geluid van Rufe, en Kresserie legde hem met 'n scherp snauw het zwijgen op. Hij wendde zich weer tot Rita.

„Komaan, meisje, zie dat je andere kleeren aantrekt, als je geen doodelijke kou wilt oploos-

pen," zei hij stuursch. „Mike, breng haar naar een andere hut en geef haar 'n stel van Mulberry's kleeren. Hij zal ze nooit meer nodig hebben, nu hij „De Vliegende Havik" verlaten heeft. Droog daarna haar spullen in de machinekamer."

„En ondertusschen, Rufe, trek dien jongeman dat natte sportcostuum uit, geef hem warme kleeren en verbind z'n been. Maak voort, Mike!"

„Bestig, meneer," antwoordde Mike. Wederom zag Rita, hoe hij haar met 'n glimlach 'n knipoogje gaf. „Volg me maar, prinsesje, en wanneer de jonge meneer daar je weer terugziet, zul je de leukste kleine zeeman van Long Island Baai zijn."

Rita volgde hem de deur uit naar het donkere dek. Zij was blij, dat hij en niet een van de anderen was afgevaardigd om haar droge kleeren te geven. Zij vond Mike vriendelijker dan den kaptein en den diklippigen Rufe met zijn sluwen, loerenden blik.

„Geef mij je arm, prinses, en ik zal je geleiden," zei Mike met een bulderstem. „Ik heb geen zin, je voor den tweeden keer uit het water te halen. Hier zijn we er al! Schiet nu die hut binnen en ik ga aanstonds de spullen halen. Over den jongeman hoef je je niet angstig te maken. Als je droog bent, kun je naar hem teruggaan, als die jonge snoeshaan je zoo na aan het hart ligt. Wacht nu daarbinnen even, tot ik een costuum voor je heb gehaald uit de kamer van den kaptein."

Hij voegde de daad bij het woord en verscheen spoedig met een erg gekreukte pluun, die klaarblijkelijk door een scheepsjongen waren gedragen, en nadat Rita zich vlug had gekleed, verscheen zij op het dek met haar druipend „zak-en-asch"-gewaad in de hand.

De wind was gaan liggen en dwars over den hemel zag men een baan van wit licht, die aanduidde, dat de maan ergens achter de wolken scheen. Mike wachtte op haar.

„De jongeman ligt warm in z'n nestje, meissie," zei hij haar. „Ze hebben hem een heeten groc gegeven." Hij aarzelde even, en terwijl hij zijn hand op haar arm legde, voelde Rita die hand beven. Hij wankelde, maar herkreeg spoedig z'n zelfbeheersching. Toen siste hij haar plotseling in het oor: „Zij zullen jou ook een teug geven. Maar denk erom: niet inslikken!"

Rita stond verstijfd.

„Sst! Spreek niet!" waarschuwde Mike, toen een man verscheen uit de hut, waar Edmond sliep. „Ik kom, Rufe. Ik vertelde juist aan het prinsesje, dat we niet vóór den dageraad de kust zullen bereiken."

Rufe ging opzij om hen te laten passeeren. Mike moest haar in letterlijken zin staande houden, terwijl hij haar voortduwde. Zijn sissende woorden „Niet inslikken!" hadden het laatste beetje van haar kracht weggenomen. Zij ving Rufe's misdadigen blik op en huiverde.

„Zij heeft het koud ook," lachte Rufe. „Ach, wat 'n aardig klein meisje is dat! Te drommel, je bent zoo mooi als 'n schilderijtje, m'n kind! Kom, geef 'n ouwen zeerob 'n zoen en ik zal je 'n glaasje geven, waarvan je heelemaal zult opkikeren en tot morgen vroeg zult slapen. Eén klein zoentje, m'n schattebout!"

Rita greep Mike's arm.

„O, mijnheer, vraag hem toch asjeblief, dat hij mij niet kust," hijgde zij.

„Als hij het mocht probeeren, sla ik hem de hersens in," antwoordde Mike norsch. „Maak dat je wegkomt, Rufe. Deze jongedame is gast op „De Vliegende Havik" en zij zal keurig behandeld worden, zoolang ik hier ben. Als ik een woord tegen Jack kik over de beleediging, die je deze jongedame hebt aangedaan, dan — dan laat hij geen stuk van je héél."

Rufe droop mopperend af.

Tien seconden later stapte Jack Kresserie de hut binnen.

„Hoe voel je je nu, juffie?" Hij boog zijn getaanden kop en keek haar met een waakzamen blik van onder zijn ruige wenkbrauwen aan. „Ha,

verkleumd van de kou, zooals ik zie! Welnu, ik kan je een drankje No. 21 brouwen, dat je het gevoel zal geven, alsof je in het 'veeren bed van je grootmoeder ligt. Mike, neem die spullen mee en hang ze te drogen. En ga tegen Wallie zeggen, dat-ie goed uit z'n doppen kijkt."

Vervolgens stevende de kaptein naar de kooi en boog zich over Edmond.

Terwijl zij haar kleeren in Mike's uitgestrekte hand overgaf vloog Rita werkelijk bijna uit haar vel, toen hij haar heimelijk in een vinger kneep.

Een oogenblik later bevond zij zich alléén met Jack Kresserie, als men den slapenden jongen in de kooi niet meerekent. Jack keerde zich vlug om, zoodra de deur was gesloten.

„Familie van Blackstone, nietwaar — die jongen?" snauwde hij.

Rita hield haar oogen strak op hem gericht. Er was iets in zijn leelijk gezicht, dat haar bijna krankzinnig maakte van angst. Zij knikte.

„Stiefzoon?" klonk het met 'n grom.

Weer boog Rita haar hoofd. Zij had ontzettende oogenblikken doorgemaakt, maar nog geen enkel als dit. Het was zoo duidelijk, dat die donkere man Edmond haatte.

„O, wees goed voor hem," stamelde zij heesch. „Hij is zoo ziek, en zijn moeder is pas gestorven!" De opgekropte emoties ontlastten zich in een vloed van tranen.

„O, ik zal goed voor hem zijn, twijfel daar niet aan!" viel hij haar norsch in de rede, „en voor jou ook. En nu ga ik iets voor je klaarmaken, dat je zenuwen kalmeeren."

Met 'n bruuske beweging keerde hij zich tot de flesschenplank en begon onder de flesschen te zoeken. Hij pikte er een uit en las het etiket. Terwijl hij dit deed, sprak hij over z'n schouder:

„Je moet het je niet aantrekken, dat mijn mannen je zoo bewonderen, meissie! Je bent wát 'n aardig zeemeerminnetje. Wat nu Rufe betreft, hij is erg op het vrouwvolk verzot, maar Mike moet er niets van hebben. Geef Mike z'n zuigflesch, en hij zal gaan slapen als een lammetje." Hij lachte. Rita vond het een akeligen lach. „Met zuigflesch bedoel ik den drankflacon. Mike houdt erg veel van z'n likeurtje."

Toen begon hij met uit 'n flesch druppels in een glas te laten vallen.

„Maar alle scherts terzijde, juffie, Mike is een echte onvervalschte Ier," hernam hij. „In het drinken kan niemand tegen hem op. Ziezoo! Nu een scheut whisky erdoor en klaar is Kees. Rye of Scotch?"

„Ik weet het niet," prevelde Rita.

„Dan zal het Rye zijn," besliste hij, en hij stortte een groote hoeveelheid van het vocht in het glas, dat hij vasthield. „Het zal de kou uit je botten verdrijven. Het is hetzelfde als die jongen daar gekregen heeft, alleen niet zoo sterk. Een beetje pepermunt om je maag te versterken en een stukje gember om je te verwarmen. Ziezoo! Drink dat nu eens fijn op! En kruip dan in die andere kooi om eens flink uit te rusten."

Het was een lange en niet onvriendelijke toespraak, en toch wemelden bezorgde gedachten door Rita's brein. Mike's waarschuwing „Niet inslikken!" scheen te weergalmen in haar oor, alsof een stem ze herhaalde. Als zij het brouwsel dronk, zou zij in slaap vallen, juist als Edmond. Zij mocht dat niet doen. Zij moest wakker blijven, gereed voor wat wellicht nog kon gebeuren.

Kresserie hield haar het glas vóór.

Zij nam het aan en staarde in z'n donkere diepten.

„Ik zou het niet zonder water kunnen drinken," stamelde zij. „Och, kan ik asjeblief niet 'n glas water krijgen?"

„Wis en waarachtig," antwoordde de kaptein. „Water is het goedkoopste ding, dat er bestaat. Je kunt er twee krijgen, als je wilt, ja een emmer vol."

Hij ging naar den hoek van de hut, zocht daar een kruik uit, die hij op een omslachtige manier

ontkurkte, aldoor met den rug naar haar toe gekeerd. Hoe lang hij voor die operatie noodig had, wist Rita niet, maar ze had in elk geval den tijd om het glas op te heffen en het grootste deel van z'n inhoud te ledigen tusschen haar hals en den lossen zeemanskiel. Toen Kresserie weer tegenover haar stond, nam zij juist het glas van haar lippen. Toen begon zij te proesten en te kuchen. Zij strekte haar hand uit naar het glas water.

„Je had op het water moeten wachten,” knorde de man. „Hier, drink nu maar gauw! Je bent niet vergiftigd,” en hij lachte, terwijl hij het glas bij haar lippen hield en haar een flinke kleine meid noemde.

Zij slikte haastig het water door, daarna wuifde hij met de hand naar de nog ongebruikte kooi, nam de lantaarn op en verliet de hut.

Een oogenblik stond Rita doodstil. De whisky stroomde over haar huid onder den lossen katoenen kiel. Het was geen prettig gevoel, dat voortdurende druipen van de prikkende vloeistof, en ook de brakke geur, die in haar neusgaten opsteeg, was allesbehalve aangenaam. Toch was ze blij, dat de drank ten minste buiten haar maag terecht was gekomen. Maar ze was bang, vreesselijk bang.

Bevend over al haar ledematen, boog zij zich over Edmond en raakte zijn wang aan. Ze schudde hem door elkaar en fluisterde zijn naam met haar lippen dicht bij zijn oor, maar ze had evengoed kunnen probeeren, om een dooden man tot leven te wekken, als het uitgeputte lichaam, dat daar lag uitgestrekt. Ze stikte haast van angst. Alles wat dien nacht moest geschieden om hem te redden, zou zij zelf moeten doen. Zij boog zich voorover en kustte hem. Daarna trok zij de deken dichter rond zijn hals en het was haar duidelijk, dat de drank, welke die ook mocht geweest zijn, een diepe bewusteloosheid over hem had gebracht.

Geheel door vrees overmand, legde zij zich neer op de kooi tegenover die van Edmond, maar niet om te slapen. Zij trachtte geregeld te denken, maar de uitputting maakte dit bijna onmogelijk. Waarom was 't een buitenkansje voor deze zeelieden, dat ze een jongen en een meisje op een vlot hadden opgepikt? Waartegen had Mike haar gewaarschuwd? Haar rug voelde aan als een ijskegel, en het was met moeite, dat zij het klapperen van haar tanden onderdrukte. De herinnering aan den gemeenen blik van den man, Rufe genaamd, die had gevraagd haar te kussen, vervulde haar met afgrijzen.

Zij lag op de kooi, huiverend en sidderend, zonder tranen en met wijd geopende oogen, niet in staat iets uit te voeren. Maar langzamerhand werd het haar duidelijk, dat zij de bedoelingen der mannen nooit zou leeren kennen, als zij hen niet bespiedde. Durfde zij dat? Men zou haar zeker geen genade betoonen, als zij op heeterdaad werd betrapt.

Zij liet zich van de kooi glijden. De deur liet een akelig gekraak hooren, toen zij ze opende. Had iemand het gehoord? Neen, want de mannen, die allen tegelijk schenen te spreken, bevonden zich in de hut aan haar linkerkant.

Op haar knieën kroop zij over het natte dek. De storm was aan 't bedaren; een zwak, ongelijkmatig grijs nam de plaats in van het doodsche zwart aan den horizon. In welke richting de boot zich bewoog, kon zij niet uitmaken. Zij vroeg zich af, wie der mannen zich aan het stuurrad bevond.

Plat op den grond liggend, legde zij haar oor tegen de spleet van de deur, waaronder 'n zwakke lichtstreek te voorschijn kwam.

De stemmen werden verstaanbaar.

„Alle donders, we hebben Blackstone nu bij den kraag, het leugenbeest,” zei de kaptein. „Het

kleinste kind in Bradmere weet, dat hij van het geld der Rixby's heeft geleefd, sinds hij zich in die familie heeft ingedrongen. Ik heb jullie al verteld, dat z'n vrouw een paar dagen geleden gestorven is, en ik heb menschen in Bradmere hooren vertellen, dat mevrouw den ouden schavuit geen cent heeft nagelaten. Als dat nu zoo is, en ik hoop het van harte, waar moet hij dan z'n contanten vandaan krijgen, als het niet van dezen knaap is?” Een schorre lach, en daarna: „Hebben we hem niet fijn te pakken gekregen, kerels? Bij den duivel, nooit heeft een kraaiende haan erger in de knel gezeten dan de oude Will!”

„'t Is de zuivere waarheid!” knarste een andere stem.

„Maar u zult toch zeker den knaap niet dooden, kaptein?” en 't meisje met haar oor tegen de deur begreep, dat het Mike was, die uit de goedheid van zijn hart deze woorden had gesproken.

„Dat hangt ervan af,” was het luide antwoord. „Ik zal hem nooit aan Blackstone uitleveren; dat staat vast. En hij zal ook niet op een bed van rozen slapen, zoolang hij bij mij is. Ik heb vernomen, dat de oude Will 'n zwak voor den jongen heeft. Nu en dan zal ik wel gelegenheid hebben, hem te laten hooren, hoe de jongen lijdt. En intusschen zal ik niet vergeten, dat ik bijna twee jaar achter de tralies heb gezeten door het valsche getuigenis van dien kerel! Gemeene boef! En nu wat het meisje betreft! Zij is een probleem. Ik ben bang voor dat kleine kreng. Ze heeft zoo'n duivelsche uitdrukking in haar oogen. Ik sta nog in twijfel, of ik haar niet in zee zal slingeren.”

Hier liet matroos Mike een verontwaardigd protest hooren.

„Ik kan zulk een handelwijze niet goedkeuren, kaptein,” viel hij hem met heesche stem in de rede. „Luister eens! Je bent verplicht den jongen te houden, om je zaak met Blackstone te vereffen, maar kan de mond van het meisje niet met dreigementen gesnoerd worden? Meisjes zijn op slot

van rekening uilskuikens, bange katten, als men ze de klemmen eens aanzet. Zij is heelemaal niet verschillend van de anderen. Zag je niet, hoe wit ze was om haar neus? Ik zie het nut van een moord niet in, als die niet noodzakelijk is. Zij is niets meer dan een klein meisje, en als men haar eens goed de vuist laat zien en eens goed in haar ooren brult, durft ze zelfs in donker niet meer buiten komen, laat staan haar mond opendoen, als het haar verboden is. Mijn opinie is, datwe het meisje in 't leven moeten laten, kaptein. Zet haar van de boot, niet te dicht bij Bradmere, en zij zal als een duif naar huis vliegen.”

Rita hoorde het zware schrapen van een keel. „Te drommel, wat ben jij een stomme ezel,” gromde Kresserie. „Was jij de man, die door Blackstone in de gevangenis werd geworpen? Nee, dat was je niet. Je praat, alsof ik elken dag een moord bega. De hemel weet, dat ik niet hunker naar het bloed van het meisje op m'n handen, maar ik zou me 'n weg banen door 'n stad van zielen om Blackstone te bereiken. Ik joeg hem al 'n keer de stuipen op het lijf met 'n paar kogels en z'n zuster met 'n telefoontje. Kijk maar verontwaardigd, als je wilt, Mike, maar ik kan m'n weifelend gemoed niet de overhand laten behalen op m'n hersens. Ik heb geen zin, twintig jaar te krijgen voor het ontvoeren van Rixby. Een vrouw op den weg kun je niet vertrouwen, en ik ben nog wel getrouwd ook, en daarbij verkikerd op mijn vrouw. Mike, jij drinkt veel te veel. Je verstaat geen woord van wat ik zeg. Luister! Heb ik geen gelijk, Rufe, wanneer ik zeg, dat het meisje, indien het in leven zou blijven, ons zonder mankeeren achter de tralies zou helpen. Mike, jij koppige dwaas, laat die whisky nu staan! Je bent al heelemaal in de pekel. Nu moet ik Wallie eens van z'n stuurrad gaan halen. Die heeft ongetwijfeld ook al een stuk in z'n kraag. We hebben vannacht te werken. Wij zullen naar Gull Island koersen en daar den jongen achterlaten. Will Blackstone zal ondervinden, dat we niet zulke schurken zijn als hij denkt. Ik zeide, dat je die whisky moet laten staan, Mike.”

Rufe brulde van het lachen.

„Mike heeft er verdriet van, dat we 't meisje aan de visschen moeten overleveren,” zei hij. „Laat hem maar z'n gang gaan, Jack. Laat Wallie zich ook maar een roes zuipen. Papkindjes, leeghoofden — Mike en Wallie! Wij kunnen samen dat zaakje wel beredderen, Jack.”

Een stoel werd over den vloer geschoven. Toen hoorde Rita, wier hoofd bonsde, zeggen:

„Ach, laat ze hun gang gaan! Neem er nog een, Mike! Mooi zo! Drommels, ouwe apekop, 't lijkt wel, of je 'n maag van lood hebt. Toe, slik in, oud varken!”

„God sta ons bij!” fluisterde Rita, terwijl zij zich gehurkt van de deur verwijderde.

HOOFDSTUK XXXII

RITA TREEDT HANDELEND OP

Rita sloop behoedzaam de hut binnen en sloot zachtjes de deur. Zij herinnerde zich, dat er laden waren onder de plank, waarop de flesschen stonden. Aangezien ze op haar kousevoeten was, maakte ze even weinig geluid als een kat. Langzaam en voorzichtig liep zij naar de plank. Haar nasporing begon met het uittrekken van een lade. Zij tastte in het rond en haar hand beroerde eenige papieren, een flesch en — zij slaakte inwendig een uitroep! In één der hoeken lag een revolver. Zij onderzocht het wapen nauwkeurig. Bill bezat een revolver, die zij onder zijn ervaren leiding dikwijls had gebruikt. Ja, zij was geladen.



ONDER HYPNOSE.

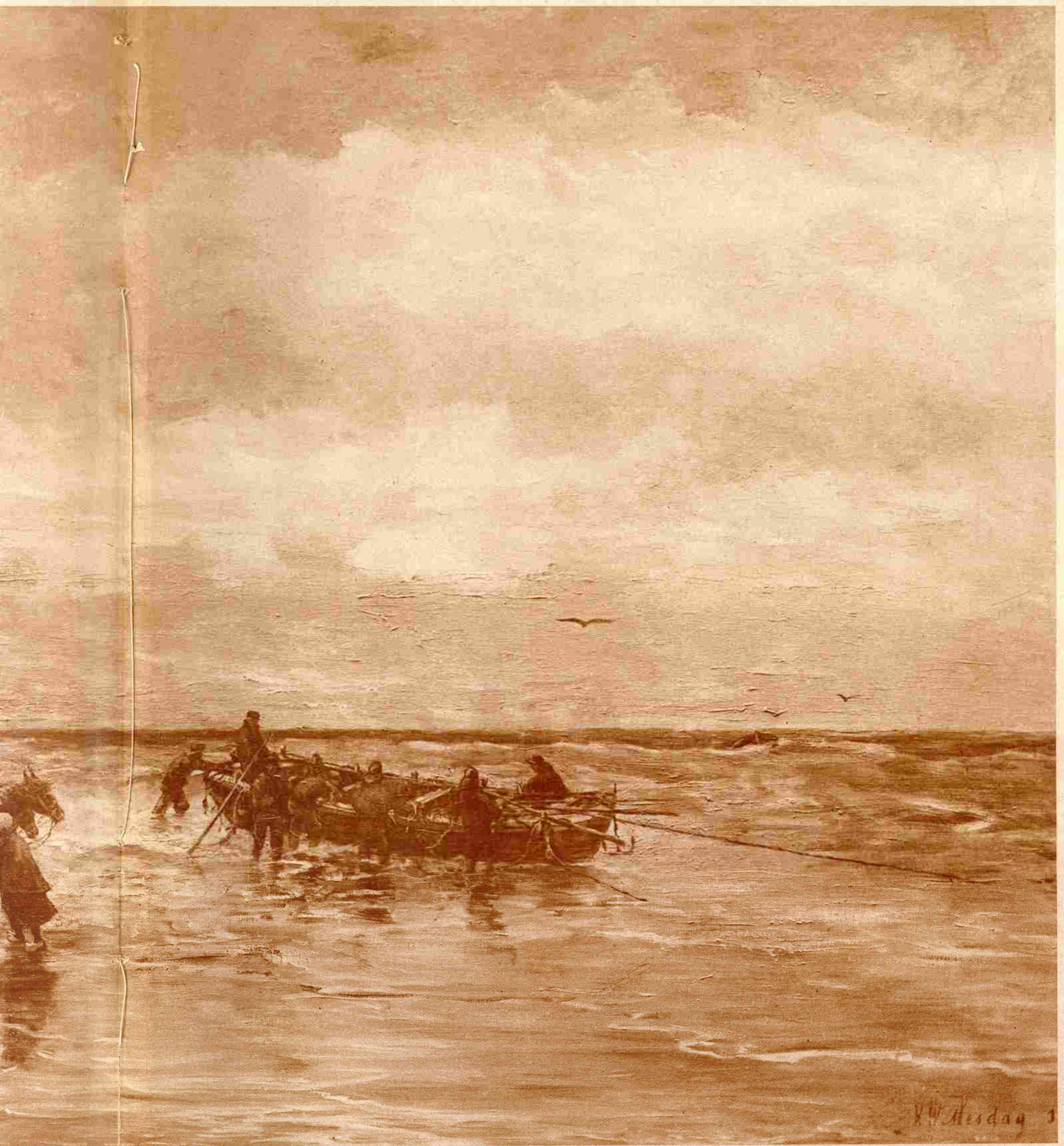
(Foto Fox)

(Wordt voortgezet)



Adriaen V. H.

DE HELDEN DER HOLLAND



DER HOLLANDSCHE KUSTEN

H. W. Mesdag



Nog een reeks moedvillige vergrootingen door onzen foto-graaf. Zonderlinge verhouding tusschen schepen en huizen.

MIMI'S MEMOIRES

door J. P. Baljé

HERINNERINGEN VAN EEN POES

Het is in den tegenwoordigen tijd nu eenmaal een soort mode geworden zijn mémoires te schrijven. Zelfs menschen, die, familiaar gesproken, nog nauwelijks droog achter de ooren zijn, schrijven hun herinneringen. Waarom zou ik, een poes op leeftijd, dus niet het recht hebben, mijn wederwaardigheden te boek te stellen?

Laat ik beginnen met u te vertellen, dat ik mijn prille jeugd reeds lang achter den rug heb. Ik ben elf jaar, een respectabele leeftijd dus. Doch ondanks dezen hoogen ouderdom kan ik u de verzekering geven, dat mijn geheugen mij nog lang niet in den steek heeft gelaten. Ik kan mij mijn „poesjes“-jaren nog best herinneren.

Ik ben mijn loopbaan begonnen te midden van vele broertjes en zusjes in een winkeltje, waar wij onze dagen in een getralied hokje voor het raam doorbrachten. Mijn ouwelui heb ik nooit gekend — men heeft me verteld, dat mijn vader in de tuintjes, welke hij onveilig maakte, bekend stond als een charmeur van erkende reputatie — De teedere moederzorgen hebben mij ten eenenmale ontbroken.

Aan de eerste weken van mijn bestaan heb ik niet de prettigste herinneringen. De dagen vergleden in eindeloze verveling, en nu en dan zag ik een broertje of zusje verdwijnen, dan weer werd ons huishoudentje met één of meer leden vermeerderd.

Totdat ik op een goeden dag in mijn nekvel werd gegrepen en op een toonbank geplaatst. Een heer bekeek me met critische blikken, vond, dat ik „nogal mager“ was, maar besloot ten slotte „dat kater-tje maar te nemen“, wat een breede grijs op het

gelaat van mijn „hospita“ te voorschijn riep, die haastig een zilveren voorwerp opstreek. Ik werd onder hevig protest mijnerzijds in een actentasch geborgen — stel u voor, wat een plaats voor een poes, die zichzelf respecteert — en na een tramrit van twintig minuten op het voorbalcon kwam ik op mijn bestemming aan.

Al spoedig bemerkte ik, dat ik bij een jonggetrouwd paartje terecht was gekomen. Het vrouwtje was alleraardigst, alleen uitte ze haar teleurstelling, dat ik ten slotte een „poes“ en geen kater bleek te zijn. Iets, wat boven mijn kattenverstand gaat, want het is toch algemeen bekend, dat wij, poezen, veel fijner en mooier van bouw zijn, dan die grove, dikke katers! Bovendien meen ik te weten, dat het in de menschenwereld als iets ongunstigs beschouwd wordt, „een kater te hebben“! Enfin, dat was een der vele raadselen van het leven, waarover ik mij m'n kattenkop maar niet gebroken heb. Hoofdzak was, dat ik het goed kreeg.

En dat moet ik zeggen, goed waren ze voor me! Ik kreeg mijn natje en m'n droogje op tijd, en een koning had geen betere slaapplek kunnen hebben dan ik.

Mijn vrouwtje was dol op me, dat kon je aan alles merken. We waren



Herstellingen aan den electrischen draad.

veel alleen — mijn baas liet zijn vrouw heele dagen aan haar lot over — en dan voerde ze heele gesprekken met me. Ten minste, als ik het gesprekken mag noemen. Want veel verstandigs kwam er niet uit haar mond. Ik kreeg sterk het idee, dat menschen lang kind blijven. Wat zegt u nou bijvoorbeeld van zinnnetjes als dit: „Wil poezemannetje een bordje lekkere mekkie?” 't Is toch voor een rasechte poes, die op haar vrouweener gesteld is, om uit je vel te springen, als ze je voor *poezemannetje* uitschelden! En dan wat een woord: „mekkie”! Laten de menschen de mooie Nederlandsche taal toch niet zoo verknoeien!

Zoo zou ik u honderden voorbeelden kunnen noemen. Eén van de meest frappante is het volgende. Ik zit levensgroot pal voor de vrouw haar neus en dan roept ze: „Waar is toch onze kleine schattepoes. Waar is-ie dan?” Nou vraag ik u! Een oogenblik denk je dan aan delirium tremens, maar ik weet zeker, dat de vrouw geen droppel sterken drank drinkt, dus is zooiets uitgesloten. En wat doe je dan, om zoo'n mensch tevreden te stellen? Je staat op en je duwt je lichaam tegen haar beenen of hoofd, zoodat ze je *voelt*! Dan is ze weer voor een oogenblikje tevreden.

Nieuwe woordvormingen, die me een bos van ergernis op de koonen zouden jagen, als dat mogelijk was, vindt ze dagelijks uit. De ééne al flauwer dan de andere. Meestal komen er heel veel *i's* in voor, bijvoorbeeld „niessietietje”. Waarlijk, ik ik geef u de heilige verzekering, dat ze die nonsens bij wijze van liefkozing uitkraamde. Toen ik het voor de eerste maal hoorde, had ik lust van louter misselijkheid te gaan blazen. Maar ik liet even mijn verstand werken, en begreep, dat het mensch niet beter wist, en het goed bedoelde. Dus streek ik met een stijf lichaam en mijn staart kaarsrecht in de hoogte langs haar beenen, iets, waarop ze blijkbaar rekende.

Soms was ze erg stil, en op die momenten mocht ik haar het liefst. Dan kon ze me zoo echt triestig aankijken met haar grootte bruine oogen, en dan rolde er wel eens een droppel water uit haar oogen, wat bij den mensch blijkbaar de manier is om zijn verdriet te uiten. Dan sprong ik meestal op haar schoot om haar te troosten en als ze me dan een enkele maal wel eens wat al te stevig tegen zich aan kneep, nam ik haar dat niets kwalijk.

Toen ik twee jaar bij hen was, werd er niet zoo veel notitie meer van me genomen. Ze hadden zich toen een ander beest aangeschaft, dat me soms heele nachten lang uit den slaap hield met zijn onwelluidend gebrul, zoodat ik van narigheid er tegenin ging miauwen. In dien tijd heb ik van den baas wel eens 'n flinken mep gekregen, wat ik zeer onbillijk vond, want ten slotte had ik toch

de oudste rechten, en hoefde ik toch niet bij zoo'n nieuwelings achteruitgezet te worden. Het was het eerste groote onrecht, dat mij in mijn leven werd aangedaan, maar je moet zulke dingen als wijze poes filosofisch bekijken.

Later heb ik hun voorkeur begrepen, want dat beest toonde 'n groote gelijkenis met hen beiden, al was het veel kleiner. En al pleit het niet voor hun smaak, om iets, dat op hen lijkt, mooier en liever te vinden, dan een welgeschapen poes, voor iemand, die de menschelijke ijdelheid kent, is die voorkeur toch begrijpelijk.

Tot nu toe heb ik het steeds over mijn baas en mijn vrouw gehad en dat is wel een beetje onbillijk tegenover Zwartje, de groote kater van onze bureu. Want Zwartje is de eenige groote liefde van mijn leven geweest. Daarom zal ik u 'n korte beschrijving van zijn uiterlijk geven.

Hij was gitzwart, zooals zijn naam al aanduidt, en zijn haar was zacht als dons en glanzend als zij. Hij had een buitengewoon intelligenten kop, trouwens, hij stond bekend als kampioen-muizenvanger van de buurt, en zijn welluidende stem klonk op nachtelijke uren mijlen ver in den omtrek, zoo krachtig was zijn geluid. Ik wist, dat hij dikwijls om mij riep, wat mijn hart deed zwellen van trots. Zijn snorren waren zijn grootste sieraad en hij had de sprekendste en gloedvolste oogen van al mijn kattenkennissen. Hij wist daarmee onweersstaanbaar te lonken. Aan hem heb ik mijn jonkvrouwelijk hartje destijds verloren, en onze kindertjes waren de knapste, die ooit op vier pooten hebben rondgelopen. Helaas heeft onze liefde slechts kort geduurd. Na een jaar van innig geluk is hij verhuisd, en nooit zag ik hem weer terug.... U ziet, ook het verdriet bleef mij niet bespaard.

Over verdriet gesproken. Daar kan ik u nog iets van vertellen. Ik had vijf schatten van babies. Zes weken lang verzorgde ik hen, zooals slechts



Oude toren.

een teedere moeder dat kan. Ik liep hen na, zwoegde dag en nacht, koesterde hen en vertroetelde hen. Op zekeren dag had ik er nog maar ééntje over. In stilte heb ik geleden, dagen lang. Ik heb gezocht in alle mogelijke hoekjes, ik heb mijn vrouwtje aangekeken en gevraagd of ze me wilde helpen. Maar ze scheen me niet te verstaan. Ten slotte heb ik al mijn liefde overgebracht op het eenige kind, dat mij overbleef. Dat was een wilde robbe-does. Geen minuut liet zij me met rust. Op de meest onverwachte oogenblikken — en meestal

als het me niet convenieerde — zat zij bovenop me en altijd maar weer wilde zij spelen. Zoo nu en dan paste ik wel eens het menschelijke spreek woord toe: „Wie zijn kinderen liefheeft, kastijdt ze”, maar het wurm was onverbeterlijk. Nu heeft mijn dochter haar wilde haren ook al verloren. Samen koesteren we ons nu menigmaal in de zon, en we zijn kalm, zooals het bejaarde poesen betaamt.

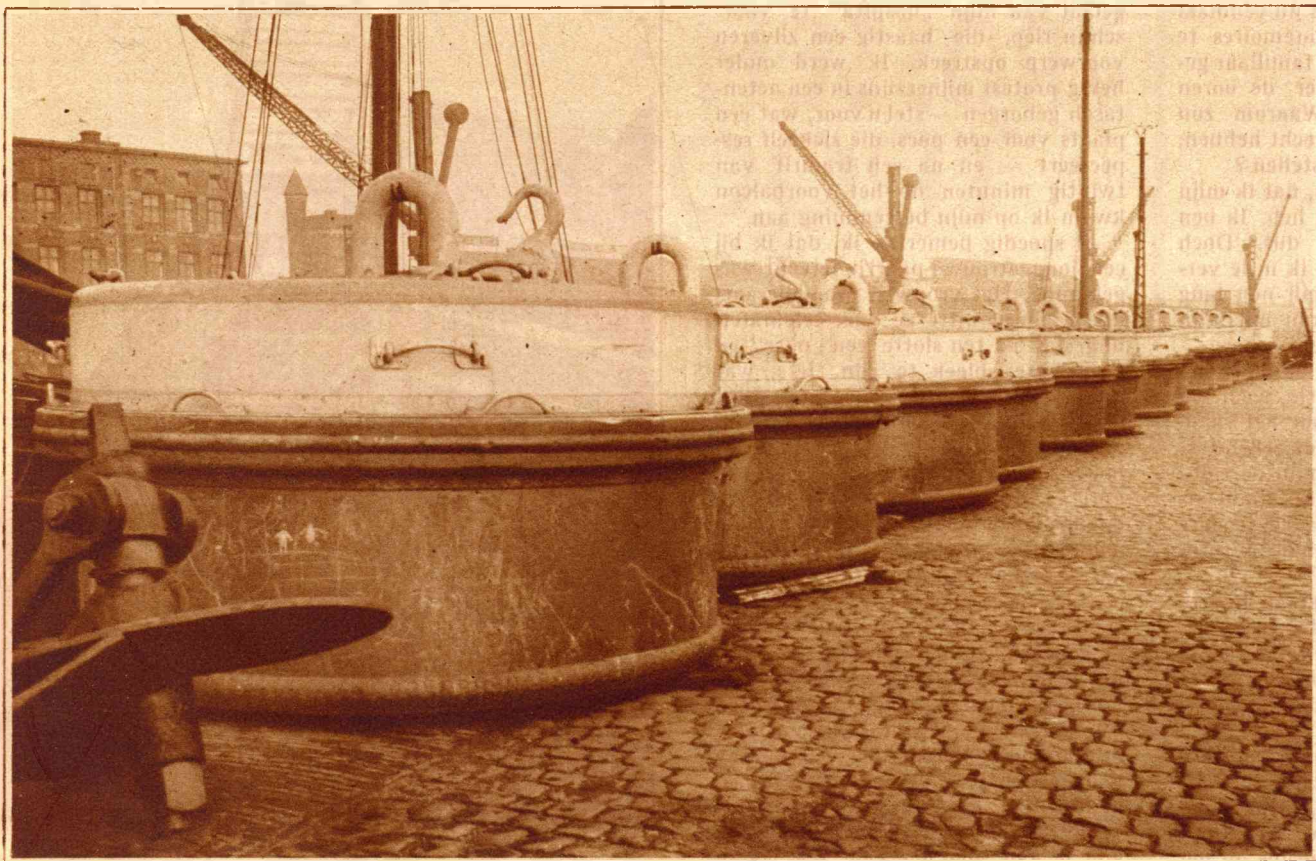
Tot slot wilde ik nog gaarne een wensch uiten. En ik meen, dat deze, gezien mijn hoogen leeftijd, zeker op zijn plaats is. Wanneer ik kom te overlijden, wat gebeurt er dan met mijn stoffelijk overschot? Dat is een vraag, die me kwelt, die me pijnigt. Zal men mij, als een stuk afval, met den vuilnisman meegeven? Of zal men mij ergens op een vergeten plaatsje begraven?

Beide gevallen staan mij tegen. Ik ben een moderne poes, en daarom hoop ik, dat voor mijn dood mijn ideaal werkelijkheid zal worden:

Moge er een crematorium komen voor poesen.

Dat is de vurigste wensch van

MIMI



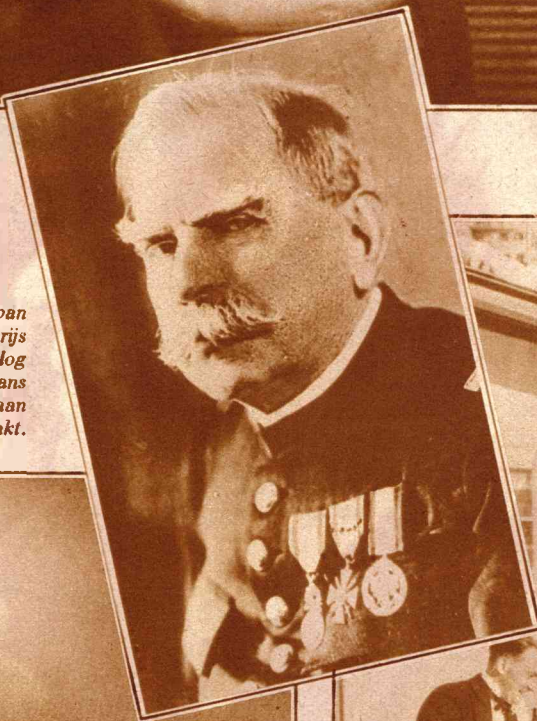
Bakens op land.



Op de impériale: 'n typische indruk van het Londensche busverkeer.

Uit den Vreemde

Maarschalk Joffre, de overwinnaar van de Marne, is de vorige week te Parijs overleden. Heeft hij sinds den oorlog vrijwel in vergetelheid geleefd, thans bij zijn dood heeft 't Fransche volk aan die miskenning eerst een einde gemaakt.



Op de ijsbaan bij het Grand Hotel te St. Moritz is een ski-bar geopend ten gerieve der wintersport-beoefenaars. Kellners op schaatsen zorgen er voor de vlugste bediening.

← Boven de wolken: een merkwaardige opname uit een vliegtuig boven Londen, dat in dit jaargetijde vooral van zijn beruchten mist te lijden heeft.

ANNA CHRISTIE

De eerste Duitsch sprekende gesphinx Greta Garbo van de Zweedsche "ANNA CHRISTIE", waarvan het scenario naar het gelijknamige toneeldrama van Eugen O'Neill door Walter Hasenclever werd vervaardigd. Het is een zeedrama, dat zich afspeelt op een kolenbark, tusschen een



Wanhoop.

Tweestrijd.



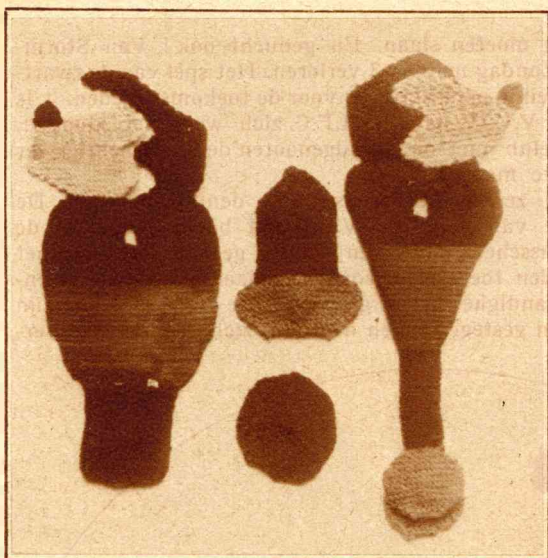
Passie.



Geluk.

kapitein, diens dochter, en een zeeman, en waarin aan de dochter Anna Christie de zwaarste speleschen gesteld worden. Ieder, die Greta Garbo kent, weet, dat zij hiertegen volkomen opgewassen is en dat zij bij een goede regie ongetwijfeld de beste speelster van het witte doek genoemd mag worden. Deze Metro Goldwyn Mayer film, die we dan ook met belangstelling tegemoet zien, zal binnen afzienbaren tijd in ons land in roulatie komen.





Links: eerste helft van het breiwerk. Rechts: tweede helft met aan elkaar genaaid hoofd, dicht genaaid been en aangebreiden voet. Daartusschen arm en oor.

MICKEY DE MUIS

Mickey, de groote filmster, kleurig van zwart en wit, met geel en rood, en gemakkelijk te breien, zal stellig veel onzer lezers naar wol en breipennen doen grijpen.

Hieronder volgt de beschrijving van het gezellige werkje. Men breit aldoor rechts, zoodat er ribbels gevormd worden. Begonnen wordt bij het been, dat met zwarte wol gebreid wordt.

Met zwarte wol 16 st. opzetten en 40 toeren breien. Dan zwarte wol afbreken en roode wol aanhechten voor het broekje. Hiermee in de eerste 3 st. telkens 1 st. meerderen, 2 st. breien, in 6 st. meerderen, 2 st. breien, in 3 st. meerderen. Er zijn dan 28 st. op de naald, waarop 11 toeren gebreid worden.

53ste toer: aan begin en einde van de naald 1 st. meerderen, 1 toer breien, 1 toer als 53ste toer.

Er zijn dan 32 st. op de naald, waarop 18 toeren gebreid worden.

Bij den 75sten toer wordt de roode wol weer verwisseld met zwarte wol, waarmee men 14 toeren breit.

89ste toer: 14 st. breien, 4 st. afkanten voor het armgat. Op de overblijvende 14 st. 12 toeren breien. Dan wordt de draad afgebroken en begint men, aan den kant van het armgat, weer aan de 14 st., die daar op de naald bleven staan en breit er 11 toeren op.

Bij den daaropvolgenden toer worden de 28 st. weer samen gebreid op één naald; waarbij aan 't begin en aan het einde van de naald 1 st. geminderd wordt; 1 toer breien; volgende toer aan 't begin, midden en einde van de naald 1 st. minderen; 1 toer breien. Deze beide toeren 1 keer herhalen. Er zijn dan 20 st. op de naald.

Zwarte wol afbreken en witte wol aanhechten voor het gezicht. In den 1sten st. 1 st. meerderen, 9 st. breien en de overblijvende 10 st. op de naald laten voor het achterhoofd; met de witte wol 1 toer terugbreien.

119de toer: In 1sten en laatsten st. 1 st. meerderen. Dezen toer 3 keer herhalen.

123ste toer: In den eersten st. meerderen.

124ste toer: In den laatsten st. 1 st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

127ste toer: De laatste 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 4 keer herhalen.

137ste toer: 2 eerste st. samenbreien, in den laatsten st. meerderen.

138ste toer: In den 1sten st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

141ste toer: Eerste 4 st. afkanten voor den neus; in den laatsten steek meerderen.

142ste toer: In 1sten st. meerderen.

143ste toer: Eerste 2 st. samenbreien.

144ste toer: Laatste 2 st. samenbreien.

Deze beide toeren 2 keer herhalen.

147ste toer: Aan het begin en aan 't einde van de naald 2 st. samenbreien. Dezen toer 3 keer herhalen. De overblijvende 4 st. afkanten.

Dan begint men met zwarte wol weer te breien op de 10 st. welke op de naald waren blijven

VROUWENLEVEN

staan. De eerste 2 st. worden samengebreid en in den laatsten st. wordt gemeerd.

Volgende toer: eersten st. meerderen, laatsten st. minderen. Volgende: eersten st. minderen, laatsten meerderen. Volgende: laatste 2 st. samen breien.

Er zijn dan 9 st. op de naald, waarop 6 toeren gebreid worden.

Volgende toer: meerderen in 1sten st. Volgende: meerderen in laatsten st. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Volgende toer: Eerste 2 st. samenbreien. Volgende: laatste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. Er zijn dan 9 st. op de naald, waarop 4 toeren gebreid worden.

Volgende toer: In 1sten st. meerderen, in den laatsten st. minderen.

Volgende toer: In 1sten st. minderen, in den laatsten meerderen. Deze beide toeren 6 keer herhalen. Afkanten.

De tweede helft wordt precies hetzelfde gebreid tot aan den 116den toer.

Dan breit men als volgt met zwarte wol: 1ste toer: in den 1sten st. meerderen, 7 st. breien, 2 st. samenbreien. De overblijvende 10 st. blijven staan voor het gezicht.

2de toer: Eerste 2 st. samenbreien, in laatsten st. meerderen.

3de toer: In 1sten steek meerderen, laatste 2 st. samenbreien

4de toer: Eerste 2 st. samenbreien; 6 toeren op deze 9 st. breien.

11de toer: In laatsten st. meerderen.

12de toer: In eersten st. meerderen. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

17de toer: Laatste 2 st. samenbreien.

18de toer: Eerste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Er zijn dan weer 9 st. op de naald, waarop 4 toeren gebreid worden.

27ste toer: Eerste 2 st. samenbreien, in laatsten st. meerderen.

28ste toer: In 1sten steek meerderen, laatste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 6 keer herhalen. Dan de 9 st. afkanten.

Voor het gezicht wordt op de overgebleven 10 st. verder gebreid met witte wol; in den laatsten st. wordt gemeerd, 1 toer breien. Volgende toer: in eersten en laatsten st. meerderen. Dezen toer 3 keer herhalen.

Volgende toer: in den laatsten steek meerderen.

Volgende: In den eersten st. meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

Volgende toer: eerste 2 st. samenbreien; een toer breien. Deze beide toeren 4 keer herhalen.

Volgende toer: In den eersten st. meerderen, in den laatsten st. minderen. Volgende: in den laatsten steek meerderen. Deze beide toeren 1 keer herhalen.

Volgende toer: in den eersten st. meerderen. Volgende toer: eerste 4 st. afkanten voor den neus; in den laatsten st. meerderen. Volgende: laatste 2 st. samenbreien. Volgende: eerste 2 st. samenbreien. Deze beide toeren 2 keer herhalen.

Volgende toer: Aan weerskanten van de naald 2 st. samenbreien. Dezen toer 3 keer herhalen. De overblijvende 4 st. afkanten.

Voor den neus worden de 4 afgekante st. opgenomen en 1 toer gebreid met zwarte wol.

2de toer: Meerderen in 1sten en laatsten st. Dan 4 toeren breien.

7de toer 3 maal 2 st. samenbreien. Afkanten. Aan de andere helft wordt de neus op dezelfde manier met zwarte wol gebreid.

Voor de ooren worden, met zwarte wol, 10 st. opgezet. 1 toer breien.

2de toer: In 1sten en laatsten st. meerderen. Deze beide toeren 3 keer herhalen. Dan op de aldus verkregen 18 st. 20 toeren breien.

30ste toer: Aan het begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien.

Een toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overblijvende 9 st. afkanten

Voor de armen worden met zwarte wol, 4 st. opgezet. Een toer breien. Bij den 2den toer meerderen in 1sten en laatsten st. Deze beide toeren 4

keer herhalen. Op de aldus verkregen 14 st. 28 toeren breien.

Dan wordt de zwarte wol afgebroken en kanariegele wol aangehecht voor de hand. Men meerdert hierbij dadelijk aan het begin, het midden en het einde van de naald, en herhaalt dezen toer 3 keer. Dan 8 toeren breien.

52ste toer: Aan het begin, het midden en het einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 3 keer herhalen. De overgebleven 14 st. afkanten.

Eer men de voeten aanbreit moeten de beenen dichtgenaaid worden. Dan neemt men 8 st. op aan den voorkant, 2 st. van den naad vandaan, en breit 2 toeren met gele wol.

3de toer: Meerderen in 1sten en laatsten st. Dezen toer 3 keer herhalen. Dan 12 toeren breien.

19de toer: Aan het begin, midden en einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overgebleven 7 st. afkanten.

Dan neemt men de overige 8 st. van het been op voor den voetzool en breit, met gele wol, 8 toeren.

9de toer: In den eersten en in den laatsten st. meerderen. Dezen toer 3 keer herhalen, 12 toeren breien.

25ste toer: Aan het begin, het midden en het einde van de naald 2 st. samenbreien. 1 toer breien. Deze beide toeren 2 keer herhalen. De overgebleven 7 st. afkanten.

Het in elkaar zetten van Mickey zal wel geen moeilijkheden opleveren. Eerst worden de witte en zwarte gedeelten van het hoofd aan elkaar genaaid, zooals op een der foto's is aangegeven. De armen worden dichtgenaaid en in de armgaten gezet, en beide deelen van Mickey worden netjes aan elkaar genaaid, waarbij men op den rug een opening laat voor het vullen. Natuurlijk moeten ook de voetstukken aan elkaar genaaid worden. Als beenen en voeten goed en stevig gevuld worden, kan Mickey parmantig staan. De armen worden 'n ietsje minder stevig gevuld, omdat er dan meer beweging in blijft. De ooren worden aangezet op de ronding tusschen wit en zwart. Voor de oogen heb ik 'n paar wit linnen knopen genomen, welke, op 'n klein driehoekje na, zwart geverfd zijn en met zwart D.M.C. garen aangenaaid. De mond is met zwart D.M.C. garen in steelsteek opgewerkt.

Een rood zijden halslint met strik van voren, voltooit het toilet van Mickey, die er, door de levendige kleuren, in werkelijkheid vroolijker uitziet dan op de foto. **THÉRÈSE.**



Mickey de Muis kant en klaar.



De Oostenrijksche amateur kampioenclub Grazer Athletiek Sport Club welke eenige wedstrijden in ons land speelde.

Sport in de Residentie

Zijn de degradatiekansen van de Haagsche eerste klassers na de wedstrijden van Zondag verminderd? Ja en neen! Een feit is het, dat de dreigende hemel nog weinig teekenen van opklaring vertoont.

Wel is A.D.O. bezig zich uit de gevaarlijke zone te werken, doch de positie van H.V.V. blijft uitermate zwak, terwijl in de andere afdeling V.U.C. het na de groote overwinning op Excelsior voorloopig welletjes schijnt te vinden.

Dat Excelsior is toch een eigenaardige ploeg. Zondag leverde zij op Houtrust weer zoo'n voetbalgevecht met een bijzonder tintje. Tot vijf minuten voor tijd stonden de kraaien met 2-0 voor en de supporters der zwartjes, die toen met de overwinning in den zak vast stadwaarts togen, zullen raar hebben opgekeken toen het bord 2-2 aanwees. Inderdaad, de Rotterdammers hadden

H.B.S. en Excelsior spelen op Houtrust gelijk (2-2). Spelmoment uit deze match, waarin de zwartjes tot vijf minuten voor tijd met 2-0 de leiding hadden.



Het Hollandsche koppel Braspennig-v. Hout dat bijzonder de aandacht op zich vestigde tijdens de Zesdaag van Brussel. De moedige Hollandsche rijders bezetten in het eindklassement de vierde plaats.



Een tweede spelkiekje uit den wedstrijd H.B.S.-Excelsior. De bal wordt juist over het Rotterdamsche doel geschoten.

het klaargespeeld om in de laatste minuten den 2-0 achterstand in een gelijk spel om te zetten. Voorwaar een fraaie prestatie, waarmede V.U.C. echter allerminst is gebaat.

Doch de V.U.C.-ers zullen, willen zij er bovenuit komen, niet moeten letten op hetgeen anderen doen, doch zelf de handen

aan den ploeg moeten slaan. En geducht ook! Van Stormvogels werd Zondag met 4-3 verloren. Het spel van de zwartwitten blijft weinig perspectieven voor de toekomst bieden. 't Is een geluk voor V.U.C., dat ook H.F.C. zich weer liet kloppen, zoodat deze club met onze stadgenooten de twijfelachtige eer geniet de rij te mogen sluiten.

A.D.O., wij zeiden het reeds, is op den goeden weg. De strafcommissie van den K.N.V.B. had bepaald dat bij de ontmoeting tusschen V.S.V. en A.D.O. geen publiek op het veld zou worden toegelaten, zoodat er daar onder heel eigenaardige omstandigheden is gespeeld. De roodgroenen zijn eenige plaatsen gestegen, doch men late zich hierdoor niet ver-

blinden. Tien punten uit 11 wedstrijden is niet zoo heel veel beter dan 7 uit 10 ontmoetingen.

Die gelukkige met laatstgenoemde cijfers is H.V.V., dat echter een flink aantal medegegagiden rond zich herbergt. Misschien vonden de geelzwarten tijdens de gedwongen rustperiode de krachten om zich straks op te werken. Wij hopen het van harte.

De Bronzen Man

door E. Everett Green



Fergus nam zijn plaats in; de kooi verdween uit 't gezicht; en Ennisvale nam zijn zuster mee terug naar 't kantoortje.

Oh, die vreeselijke spanning van 't wachten! Marcia zonk neer op 'n stoel, begroef 't gezicht in de handen en vergat haar heele omgeving. Leslie liep rusteloos heen en weer, terwijl de mannen fluis-terend met elkaar spraken en geregeld naar buiten gingen om te vragen of er al nieuws was.

Niemand wist, hoe de tijd nog omging. Maar eindelijk kwam Percival na een langere afwezigheid terug en Leslie zag, dat hij met tijding kwam.

„Eindelijk hebben ze verbinding gekregen. Ze weten nu, waar de mannen zijn. Marcus en nog tien anderen zijn opgesloten in de mijn — nog allemaal in leven. Ze hebben water en een paar kandelaars. Men zal nu trachten de muren door dynamiet te laten springen.”

Met verwiderde oogen keek Marcia op en van haar bleeke lippen kwam dat eene vreeselijke woord: „Begraven”.

HOOFDSTUK XXV EEN VERSCHIJNING

Een beklemmende stilte volgde op dat angstaanjagende woord — een stilte, die haast hoorbaar werd. Die stilte scheen zelfs de menigte buiten te bereiken, want ook daar verstomde een oogenblik het stemmengeroes. Alleen 't stampen van de machine was in 't kantoortje hoorbaar. Pas na een volle twee minuten scheurde een wanhoopskreet zich als 't ware los uit de onheilspellende stilte. Op dat geluid verloor Leslie haar zelfbeheersching en ze snikte 't uit. Maar Marcia stond als een steenen beeld. Haar broer zou blij geweest zijn, als hij tranen in haar oogen zag, maar die bleven droog. Een vreemde kalmte was over haar gekomen. Was 't de kalmte der wanhoop?

Opeens vloog de deur open en een vrouw met een spierwit gezicht en verwarde haren kwam binnen, keek een oogenblik verwonderd om zich heen, want 't werd duister in 't kantoortje, waar nog niemand er aan gedacht had een lamp aan te steken. Maar twee van de vier menschen herkenden haar onmiddellijk en Percival riep haar naam: „Ruth Raleigh!”

„Oh, bent u dat?” vroeg ze met haar diepe muzikale stem, die Leslie bij de eerste ontmoeting al dadelijk was opgevallen. „Ik kom naar vader informeren! Buiten lachen ze me uit, als ik zeg, dat hij beneden is. Maar ik weet 't — ik weet 't. Mark zag hem gaan voor de tweede explosie. Moge God hem vergeven, als hij die tweede ontploffing veroorzaakt heeft! — of mij, wanneer ik hem zonder reden beschuldig!”

In de diepe stilte, die op haar woorden volgden kwam Marcia dichterbij en legde haar hand op den arm van de vrouw.

„Wie bent u?” vroeg ze.

„Ik ben de dochter van Ebenezer, mylady — de zuster van Luke Raleigh, die op Wold Hall gestorven is. Van dien dag af heeft 't hart van mijn vader zich tegen mij gekeerd, omdat ik hem wilde overtuigen van iets, waarvan hij zich niet wilde laten overtuigen. Er is bloed vergoten — zoo meent hij — en dat moet met bloed vergolden worden. Ik heb over hem gewaakt. Meer dan eens heb ik zijn hand tegengehouden. Op mijn knieën heb ik hem gesmeekt me toch te gelooven, wanneer ik hem vertelde, dat Marcus Drummond onschuldig is aan den dood van Luke. Ik heb 't gezwoeren. Ik kon geen bewijzen aanvoeren. Mijn tong was gebonden. Ik kon protesteeren, hij geloofde me niet. En nu na lang wachten op een kans, is de daad bedreven. Hij heeft toegeslagen — en doel getroffen. Is hij zelf mee ten onder gegaan? Heeft iemand iets van hem gehoord?”

Percival probeerde te antwoorden.

„Ik zal 't voor je te weten zien te komen. We hebben een code voor 't geven van signalen,” vertelde hij Marcia. „Marcus en Fergus kennen die.

Ik zal blij zijn, wanneer we dat laatste tenminste weten. Ik kom dadelijk terug.”

Marcia keek hem aan met den blik van een slaapwandelaar.

„Als je met Marcus in verbinding kunt komen, zeg hem dan, dat ik hier ben — wachtend op en biddend voor zijn redding.”

Percival ging weg. Ennisvale kwam naar haar toe en zei:

„Marcia, je moet nu begrijpen, dat alles gedaan wordt wat mogelijk is. Wil je niet naar huis gaan en Leslie met je meenemen? Julle kunt met hier blijven toch niets uitrichten. Als je wilt, blijf ik hier, en stuur je dadelijk een boodschap. Maar berichten kunnen nog lang uitblijven. We moeten geduld hebben. 't Is beter, dat je naar huis gaat. Marcus zou dat ook zeggen.”

Op 't hooren van dien naam vertrok haar gezicht. „Ik wil hier blijven, tot Percival terug is en dan ga ik naar Wold Hall.”

„Waarom niet liever naar Falconer's Hall, Marcia?”

„Omdat mijn plaats zoo dicht mogelijk bij mijn man is — ik moet de eerste zijn om hem bij zijn terugkomst te verwelkomen. Ieder oogenblik moet ik bericht kunnen krijgen — ik moet weten wat er beneden gebeurt. Ik kan immers toch niet slapen, wanneer ik weet, dat Marcus —”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Marcus Drummond, de zoon van den rijk geworden mijnbezitter Robert Drummond, redde als zestienjarige jongen op een bergtocht in Zwitserland het dochttertje van Lord St. Barbe, Marcia Defresne. Bij die gelegenheid voorspelt de jongen, dat zij eens samen zullen trouwen. Na tien jaren is de adellijke familie St. Barbe totaal verarmd. Om haar familie te redden, vooral ook om haar broer Viscount Ennisvale te kunnen laten studeeren, stemt Marcia toe in een huwelijk met Marcus Drummond. Hij verklaart haar, dat hij haar redder van tien jaar geleden is. Desondanks kan Marcia geen liefde voor hem gevoelen en beschouwt zij hun huwelijk, dat kort daarop wordt voltrokken, als een „verstandshuwelijk”. Zij nemen hun intrek op Falconer's Hall, een landgoed in de buurt van de mijnen, waarvan Marcus eigenaar is. Op een van haar ritten in den omtrek ontmoet Marcia een knaap, Mark Raleigh, die haar vertelt, dat Marcus Drummond zijn vader heeft vermoord. Marcia tracht aan de misdaad van haar man niet te gelooven, doch zij slaagt hierin slechts ten deele, vooral als Marcus haar verbiedt om alleen een bezoek te brengen in de streek, waar de oude heer Ebenezer Raleigh (vader van den vermoorde) woont. Na deze ontmoeting komt Marcia terecht in een verlaten woning in den omtrek, waar Percival Eastlake, vriend van Marcus, en een hartkwaallijder, met een klein meisje een kluisenaarsleven leidt. Marcia verzorgt den patiënt en naar huis teruggaande, bemerkt zij Marcus te paard, met vóór zich den kleinen Mark Raleigh. Thuisgekomen vertelt Marcus zijn vrouw de geschiedenis van zijn vriend Eastlake. Het kleine meisje is Percival's nichtje, dat hij, op verzoek van haar moeder, Estelle Enderby, die met zijn broer Roland was getrouwd, tot zich heeft genomen. Het kind is wees. Percival voelt zich echter onteerd, omdat zijn komst in Afrika, waarheen zijn broer getrokken was, diens jalouzie heeft wakker geroepen. Hierdoor geraakte Roland nog meer aan den drank, dan reeds het geval was en hij stierf tengevolge van een aanval van delirium. De kleine Marcus Raleigh is een speelkameraadje van „Schatje”, gelijk Percival Eastlake zijn nichtje noemt. Tot haar teleurstelling spreekt Marcus Marcia niet over zijn verhouding tot Raleigh. Tijdens de visites, welke Marcia ontvangt, zinspelen de gasten steeds op een geheim van Wold Hall, het huis, dat Marcus nabij zijn mijnen bezit, dat hij steeds bewoonde vóór zijn huwelijk en ook nu nog gebruikt als hij langeren tijd van huis moet. Marcia bezoekt met haar man de mijnen en bemerkt, dat er moeilijkheden zijn met de arbeiders. Zij gaan samen naar Wold Hall, waar Eastlake en zijn nichtje hen reeds wachten. Thuisgekomen van Wold Hall, dat haar een huis met een geheimzinnige historie schijnt, vindt Marcia een telegram van haar beste vriendin Leslie Moncrieff, die komt loogeren. Een der volgende dagen vertelt Marcia haar, dat Marcus beschuldigd wordt zijn besten vriend te hebben vermoord. Leslie ontmoet op een rit Ebenezer Raleigh, die de beschuldiging volhoudt, dat Marcus zijn zoon heeft vermoord. Later treft zij Ruth Raleigh, de vrouw van den vermoorde, die zegt niet te gelooven in Marcus' schuld. Op den terugweg verdwaalt Leslie en komt terecht op „Dale Farm,” waar Rebecca Dugdale, de nicht van de vrouw van Roland Eastlake, woont. Deze beschuldigt Marcus zijdelings van den moord. Op een tuiffeest hoort Leslie echter wantrouwen uiten tegen Percival Eastlake. Zij vraagt hem of Marcus de schuldige is, waarop hij ontkennend antwoordt. Ennisvale St. Barbe komt op bezoek. Hij maakt Leslie het hof, die echter in haar hart van Percival houdt. Het komt tusschen Leslie en Percival en tusschen Ennisvale en Marcus tot stormachtige scènes, die echter geen opheldering brengen over de vraag of Marcia's man schuldig is aan moord of niet. Plotseling heeft er een ontploffing in de mijnen van Marcus plaats. Marcia snelt er heen om haar man bij te staan. Inmiddels komt het tusschen Leslie en Percival tot een gesprek, waarbij de onschuld van den man blijkt. Een tweede ontploffing volgt. Het leven van Marcus loopt gevaar, vooral daar ook zijn vijand de oude Raleigh in de mijn heeft weten door te dringen.

Plotseling sloeg ze de handen voor de oogen, als om een vreeselijk beeld te verdrijven, dat haar verbeelding haar voortvoerde. Eindelijk week de spanning en met een hartverscheurenden snik kermde ze — „oh, ik 't kan niet langer verdragen — 't is te vreeselijk!”

Eigenaardig als 't was, kwamen noch Leslie, noch Ennisvale naar haar toe om haar te troosten. De spanning was ook hun te machtig geworden. Leslie kon haar tranen niet inhouden en Ennisvale was heelemaal in de was door 't wanhopige snikken van zijn zuster. 't Was Ruth Raleigh, die naar voren kwam en de ijskoude handen in een warmen greep omvatte.

„U moet nog niet wanhopen, mylady,” troostte ze met haar klankvolle stem; „geloof me, 't is niet altijd zoo erg, als wij, vrouwen, 't ons voorstellen. Ik heb 't wel meegemaakt, dat mannen uren, neen dagen begraven zijn geweest. Ze zeggen, dat als ze water genoeg hebben en als ze maar hooren, dat hun makkers hen te hulp probeeren te komen, dat de tijd dan tamelijk vlug voorbij gaat. Uw man is ook beneden. Als iemand den anderen moed weet in te spreken, dan is hij 't en zijn dapper hart zal nooit falen.”

Marcia keek de spreekster met groote oogen aan. „Maar ik dacht — ik dacht, dat mijn man niet populair was —”

„Dat moet u nooit gelooven!” riep Ruth heftig. „Lastertongen hebben de bestaande ontevredenheid gewekt. Moge God hem vergeven, die den strijd heeft ontstoken! Ik zeg u, mylady, dat 't volk heel goed weet, wie hun beste vriend is. Als u nu met de menschen sprak, zou u dat zelf hooren. Als er iets met hun meester gebeurde, kregen ze er nooit meer zoo een terug en dat weten ze heel goed. Ze weten, dat Sir Robert de mijnen aan zijn zoon heeft afgestaan en als mijnheer Drummond iets overkwam, dat de mijnen dan in andere handen zouden overgaan. Hun gezichten worden strak alleen al bij die gedachte.”

Terwijl de vrouw rustig voortsprak, klemde Marcia zich in haar angst en vertwijfeling aan Ruth vast en zei:

„U moet met me mee teruggaan naar Wold Hall — u en Mark. 't Is dichterbij dan uw eigen huis en u wilt toch ook niet te ver hier vandaan.”

„Oh, ja, alstublieft, ga mee,” drong Leslie aan; „we zullen ons zoo vreemd voelen op Wold Hall.”

„Heel graag, mylady,” antwoordde Ruth, „als ik tenminste voor u zorgen mag,” en er klonk groote toewijding in haar stem. „Niemand weet, wat mijnheer Marcus voor mij en de mijnen gedaan heeft. Mijn hartebloed zou ik voor hem over hebben!”

„Help lady Marcia dan door dezen tijd van spanning heen,” vroeg Leslie fluisterend. „Daarmee bewijst u mijnheer Drummond den grootst mogelijken dienst.”

„Dat geloof ik ook,” antwoordde de vrouw even zachtjes, „want ik weet hoe diep de liefde is, welke hij voor mylady koestert.”

Marcia hoorde de laatste woorden en met wijd open oogen staaarde ze Ruth aan.

„U weet dat — dat hij van me houdt?”

Een vreemde vraag voor de trotsche, gereserveerde Marcia van vroeger; maar op zulke oogenblikken valt alle trots, elke schaamte weg en de ware gevoelens en 't ware karakter komen bloot. Ruth antwoordde heel eenvoudig:

„Hij heeft van u gehouden van toen hij nog een jongen was af, mylady. Hij heeft een schets van uw gezicht gemaakt — hij teekent heel mooi — toen hij jaren geleden van een buitenlandsche reis terugkwam, en die op zijn kamer op Wold Hall aan den muur gehangen. Die is daar nog. Ik zal 't u laten zien. Ik vroeg hem eens, wie 't was en, hoewel hij nog geen zeventien jaar oud was, zei hij: „Dat is mijn vrouw”. „Maar, mijnheer Marcus,” zei ik, „'t is nog maar een kind”. „'t Is de vrouw, waarmee ik trouw, wanneer ze volwassen is”, zei hij met een stem, die me overtuigde van de waarheid van zijn woorden. Ik dacht er niet meer

aan tot op zekeren dag van 't voorjaar. Toen kwam hij naar me toe met een teekening in zijn hand. Weer was 't eigen werk. Ik herkende 't gezicht, hoewel verder alles anders was.

„Dat is mijn vrouw, Ruth,” zei hij, en in zijn oogen was 't zelfde licht van dertien jaar geleden. „We trouwen binnen een maand”. En toen ik den klank in zijn stem hoorde en de uitdrukking van zijn oogen zag, wist ik en heb 't van dat moment af geweten, dat hij de liefde gevonden had — een liefde, zooals hij ook ten volle verdient.”

Marcia had altijd door kunnen blijven luisteren. Voor dat oogenblik was alle angst vergeten in een alles overstelpende vreugde. De verstarde uitdrukking was van haar gezicht verdwenen, haar oogen schitterden.

Maar even later kwam Percival terug en hij keek heel ernstig. Hij wendde zich tot Ruth.

„Je vader is beneden en hij is de eenige, die gewond is. Mijnheer Drummond vond hem half gestikt door den rook en bracht hem zelf in veiligheid. Even later stortte de muur in, die hen allemaal heeft ingesloten. Meer weet ik niet. Marcia, ik verzeker je nog eens, dat al 't mogelijke gedaan wordt. Maar 't duurt nog uren voor we kunnen weten, hoe de reddingsbrigade vordert. Je kunt hier niet langer blijven. Ga naar Wold Hall. Ik blijf hier en zal zorgen, dat je van alles onmiddellijk bericht krijgt!”

„Neen”, antwoordde Marcia zacht, „jij gaat met ons mee. Je ziet er doedmoe uit. Je hebt vandaag al meer gedaan dan je krachten toelaten. Er zijn menschen genoeg om ons op de hoogte te houden.”

Aan dit laatste behoefde niet getwijfeld te worden. Toen Marcia, op den arm van haar broer geleund, uit 't kantoortje kwam, terwijl 't flikkerende licht vol op hen viel en de menschen zich rondom hen verdrongen — een tafereel voor Rembrandt, met 't walmende roode licht op zwarte gezichten in telkens varierende groepen — toen keek ieder Marcia aan, en men sprak vriendelijke woorden vol medegevoel, ruwe stemmen riepen haar toe niet bang te zijn — ze zou haar man veilig terugkrijgen, al moesten ze allemaal hun eigen leven er voor wagen, ze zouden den vlugsten boodschapper naar Wold Hall sturen, zoo gauw er maar iets te melden viel.

Oh, die vreemde, lange nacht en de nog vreemder dag, die volgde! Misschien was 't voor Marcia niet slecht, dat Percival onmiddellijk na aankomst op Wold Hall van uitputting in elkaar zakte. Hij was den laatsten tijd goed vooruitgegaan, maar de spanning omtrent 't lot van zijn vriend was te veel voor zijn nog zwakke krachten. Marcia had nu tenminste iemand om voor te zorgen. Den volgenden dag dwong ze hem op een divan te blijven liggen. Leslie ging naar 't schiereiland, om 't meisje te halen, wel begrijpend, dat 't voor 't kind beter was bij hen te zijn in hun wel treurige stemming, dan heelemaal alleen met de huisbewaarder van Percival. Ruth Raleigh was hun grootste steun. Er was niets, wat zij niet doen kon en voor de dag om was, kregen ze nog een andere assistente in de persoon van Rebecca Dugdale, die, hoorend wat er gebeurd was, haar diensten was komen aanbieden. Haar broer, de vader van Ruth, was, zooals iedereen nu wist, in 't hart van de aarde opgesloten met den man op wien hij zich al dikwijls had probeeren te wreken. Algemeen fluisterde men, dat de beide ontplofingen door den ouden, krankzinnigen Ebenezer Raleigh veroorzaakt waren, hoewel men natuurlijk van deze ver-

moedens nog geen bevestiging had kunnen krijgen.

Tegen den avond van den tweeden dag kon Marcia 't niet langer uithouden. Overtuigd door iets in de houding van haar broer, dat men iets voor haar verborgen hield, besloot ze zelf te gaan informeren; alleen sloop ze weg, zonder iemand iets te zeggen. Ze sloeg den weg in naar de mijnen, maar ze voelde zich onuitsprekelijk moe en duizelig. Een lage muur bood haar een steuntje. Ze ging op den grond zitten en sloot de oogen, een oogenblik vergat ze, waar ze was. Toen ze zich weer van haar omgeving bewust werd, hoorde ze naderende voetstappen aan den anderen kant van 't muurtje. 't Werd donker, hoewel 't nog niet laat was. Ze hoorde noch zag de sprekers.

„'t Water stijgt gestadig, arme kerels!” zei een stem. „'t Staat te bezien of ze gered kunnen worden voor ze verdrinken of sterven van kou. Als 't water er niet tusschen gekomen was, hadden ze 't misschien kunnen uithouden — maar tegen 't stijgen van 't water is niets te doen — elk oogenblik kan een vloedgolf hen allemaal meesleepen. God zij hun genadig!”

Verlamd van schrik bleef Marcia zitten. Ze kon zich niet verroeren, voor de stemmen waren weggestorven en toen vloog ze in de duisternis voort, als een opgejaagd schepsel, dat niet weet, waarheen te vluchten.

Ze wist niet, waar ze heen ging, evenmin wat haar plan was — ze wist alleen, dat Marcus sterven moest en dat ze hem niet kon bereiken; een paar minuten later struikelde ze en viel. Ze hoorde voetstappen, een uitroep klonk haa in de ooren, gesproken door een welbekende, diepe stem.

Ze sprong overeind en wankelde vooruit. Hij kwam naar haar toe — een imposante gedaante, afstekend tegen de donkere Octoberlucht — lang, zwaar, breed geschouderd, de laatste stralen van de ondergaande zon vielen juist op 't roestbruine

haar en den gouden gloed in de oogen. Ze snakte naar lucht, voor haar oogen kwam een waas. Ze strekte haar bevende handen uit, stamelende dat eene woord: „Marcus!”

HOOFDSTUK XXVI

DE KERN VAN HET GEHEIM

Vanuit 't donker antwoordde een stem:

„Marcus niet”, klonk 't met een stem, die precies de stem van Marcus was, „maar de dubbanger van Marcus, die hem in 't verleden een boel kwaad gedaan heeft, maar die op 't oogenblik de eenige man is, die hem uit 't gevaar kan redden, waarin hij zichzelf begeven heeft.”

Haar hart bonsde.

„Kunt u hem helpen — kunt u hem bereiken? Hoe?”

De man had haar beide handen gegrepen, want ze beefde van 't hoofd tot de voeten. In 't schemerdonker keken ze elkaar aan. Ze had zich haast kunnen verbeelden, dat 't haar eigen man was — maar toch — toch — nu ze scherper keek, zag ze wel eenig verschil. Deze man was bruiner, zag er ruwer uit. Misschien was hij ook forscher, in zijn pilot-pak leek hij tenminste zoo. Maar toch was de gelijkenis zoo frappant, dat ze nog een ander gevoel had dan verwondering alleen. Ze voelde zich met hem vertrouwd. En terwijl hij haar aankeek, riep hij openhartig:

„Wat bent u mooi!”

Ze deinsde niet terug. Onbevreesd keek ze hem in de oogen en antwoordde:

„Ik ben de vrouw van Marcus.”

„Prachtig!” zei hij. „Ik heb 'al lang verlangd u te leeren kennen. Maar dat heeft den tijd. We moeten eerst Marcus helpen. Ik heb een plan en als ik me niet vergis, hebben we de stakkers er allemaal uit voor morgenochtend.”

„Wie bent u?” vroeg Marcia bevend; want 't leek haar of een goede geest in de gedaante van haar man plotseling verschenen was om 'n wonder te wrochten. En half vreesde ze, dat 't een droom was en dat ze bij 't wakker worden zou moeten hooren, dat alles voorbij was.

„Ik ben Tom Drummond — een neef van Marcus, een echte nietsnut, van wiens bestaan u nooit gehoord hebt. Maar mijn geschiedenis vertel ik u later wel. Marcus is nu lang genoeg voor mijn daden in de bres gesprongen. Als hij me had laten weten, welke praatjes er van hem in omloop zijn, was ik eerder gekomen. Ik zal nu de zaak uitvechten. 't Was beter geweest, als ik 't van 't begin af gedaan had. Nu zie ik dat in; maar ik was een onbesuisde kerel in die dagen en dien nacht was ik bang —”

„Den nacht, dat Luke Raleigh werd — werd —”

„Den nacht, waarin hij alles aan me verloor, ruzie met me maakte — en plotseling aan hartverlamming stierf. Ik heb hem niet vermoord. Dat kan bewezen worden. Maar men kon denken, dat ik hem aangevallen had. Ik was bang, Ruth ook. Ik zou met haar getrouwd zijn. Dus maakte ik, dat ik weg kwam. Ik was zoo bang, dat ik me die jaren nergens durfde vestigen, maar bleef zwerven. Marcus kon me dus nooit schrijven. Maar een paar weken geleden kwam hij achter mijn adres en schreef me om me te vragen, of hij 't geheim aan zijn vrouw mocht vertellen. Hij had me laten beloven te zwijgen, tenzij de omstandigheden dwongen om te spreken. Eastlake schreef ook — Marcus had den brief verstuurd.

(Wordt voortgezet)



Kameraden.

Max Baur, Wernigerode.



DE CHIRURGIJN

JAN STEEN

'S-GRAVENHAGE IN BEELD

GEILLUSTREERD WEEKBLAD

Redactie en Administratie Stationsweg 95, Telef. 17283 (2 lijnen). Postrekening 43141. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 cent; per kwartaal f 1.62⁵; per post f 1.75; Voor Nederl.-Indië f 7.00 per jaar bij vooruitbetaling. Voor het overige buitenl.: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Adm. van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitk. f 30,- tot f 2000.-)

OPLAGE 50.000 EX.